RICHARD WALTON

GALAXY

SOLARIS

RICHARD WALTON

GALAXY

Editor: Zamfir M. Rusu
Coperta: Editura Bogdana
Redactor: Adrian Diaconescu
Tehnoredactor: Vivi Simion
Traducere: Nicolae Constantinescu

Galaxy

2003

CAPITOLUL I

Robotul care servea ieşi din impasibilitate.

— Dar, domnule, articulă el cu vocea lui metalică, trebuie să vă informez. Căldăraş gigant de pe Anahor, trei felii, calmari din Andromeda, două porţii, ragondin cu sos de vin şi arpagic de pe Venus, două cratiţe, şi două languste gigantice de pe Casiopeea II...

— Da, ei-şi? se răsti Jeff O'Connor cu vocea lui groasă.

— Dar, domnule...

— Dacă EU comand o a treia langustă, asta înseamnă că vreau o a treia langustă! Cred că nu e greu de priceput.

— Mi-aş permite numai să mă mir, domnule. Conducerea de la *Galactic Club* veghează la sănătatea clienţilor ei, ar trebuie să ştiţi...

Colosul se aplecă peste Ted Mason, aşezat în faţa lui la masă şi căruia îi era teribil de greu să-şi ţină ochii deschişi. Pe masa mare se alinia un şir impozant de sticle, majoritatea deja goale.

— Ai auzit, Ted?... Sănătatea clienţilor!... Arăt eu ca unul care o duce prost cu sănătatea, ai? Şi pentru prietenul meu vei aduce o altă sticlă de Tarkala!

— Să vezi când am să mă ocup eu de sănătatea acestei bătrâne grămezi de fiare! mormăi Mason cu o voce cleioasă. O să-i rebobinez creierul.

Robotul care servea se trase înapoi fixându-şi ochii protoplasmici asupra mesei garnisite din abundenţă.

— Foarte bine, zise el. O a treia langustă şi o sticlă de Tarkala. Mă întorc imediat.

Robotul ieşi şi se deplasă pe culoar cu aceeaşi demnitate ca aceluia care, ceva mai încolo, îl conducea pe Anton Lurbeck spre *Sala marilor plăceri*.

Acesta pătrunse într-un mare local gol şi care, brusc, la manevra rapidă a robotului-supraveghetor, păru că ia proporţii infinite.

Apăru deodată o junglă de plante roşii şi verzi, scăldată într-o lumină blândă şi impregnată cu parfumurile cele mai ameţitoare. O fântână de cristal curgea în cascade uşoare, în mijlocul unei plaje lungi cu nisip fin.

— Vreau un lac, zise Lurbeck căruia i se urcase ameţeala la cap.

Undeva se auzi păcănitul unui buton, şi în faţa lui apăru un lac argintiu.

— Vreau un zefir... Da, un zefir înmiresmat cu parfumuri de trandafiri..., dar cu un uşor miros de whisky.

— Asta mi-ar fi greu, domnule...

— Fă ce-ţi spun, idiotule!

— Bine, domnule.

Lurbeck simţi suflul unei brize şi începu să se dezbrace.

— Vreau sirene... Da, tot lacul plin cu sirene.

— E cu neputinţă, domnule.

— Vreau sirene!

— Cele de care dispunem sunt deja ocupate, domnule.

— Adu-le aici! Ori îmi aduci sirene, ori te fac bucăţele pentru tot restul zilelor tale. Ai înţeles?

— Dacă vă dau ascultare, domnule, voi fi trimis la uzină pentru dereglare de personalitate şi voi fi pus la munci inferioare.

— Tu alegi.

Androidul păru că se concentrează. Ceva scârţâi în creierul său psiho-mecanic.

— Foarte bine, domnule, zise el, apăsând pe un alt buton. Într-o încăpere vecină, un alt robot apăsa şi el pe un buton. Un perete se dădea în lături şi ieşeau la iveală tije telescopice încărcate cu băuturi răcoritoare.

În încăperea parfumată, Tom Sangrino se elibera de adorabila creatură de pe Varga, care continua să se întindă pe patul plutitor. O lumină blândă juca pe pielea albăstrie a umanoidei.

Clătinându-se, Sangrino ajunse lângă George Spencer care ducea un pahar la gură.

— George, cred că am face mai bine să nu insistăm. Fetele astea îmi creează o stare ciudată.

— Da, cred că ai dreptate, Tom, varguinele astea sunt drogate.

— Fiziologic drogate! Îmbuibate până-n gât! Asta e natura lor, bineînţeles, dar noi îi simţim efectele prin simplu contact... Renunţ.

— Încă o sărutare? zise cu ironie o tânără umanoidă, apropiindu-se de Sangrino.

Dar acesta nu avu ocazia să-i răspundă. În încăpere se contură un ecran şi, în dreptunghiul de sticlă, apăru în faţa lui Ben Harrisson, directorul de la *Galactic Club*.

— Hello, Tom, ce zici de seara asta?

— Parcă aş fi într-un fumoar de opiu, fir-ar să fie! Trimite-ne două venusiene; astea sunt, pur şi simplu, insuportabile.

— Îmi pare rău, Tom, dar seara s-a terminat.

— Cum adică?

— Îţi comunic un ordin al comandantului Thorn. Trebuie să ajungi de urgenţă la Centrul Forţelor Spaţiale.

— E o glumă? Permisia noastră expiră abia peste trei zile.

— Nu am nici o putere, şi sfatul meu este s-o ştergi cât mai repede. Salut, Tom, şi pe curând!

Ecranul se stinse şi Sangrino se întoarse spre Spencer care-şi răvăşea chica roşcată, cu un aer stingherit.

— George, sună adunarea, bătrâne! Plecăm imediat.

— Cum... în halul în care sunt?

— Vrei să spui în halul în care suntem. Doar ai auzit: e un ordin.

Spencer pocni călcâiele, mormăind nemulţumit.

Echipajul navei *Galaxy* era legat printr-o strânsă prietenie, şi asta de mulţi ani, dar, în serviciul comandat, prietenia ceda locul regulamentelor şi disciplinei militare.

Spencer îşi încheie tunica purpurie şi se înclină în faţa şefului.

— La ordinele tale, comandante.

— Ne întâlnim în rachetobil.

Astronavigatorul ieşi în grabă din încăpere, în timp de Sangrino îşi termina fără grabă băutura.

Doamne, ce i se mai învârtea capul!...

Avea impresia că merge pe vată şi, câteva clipe mai târziu, când îşi întâlni colegii, feţele lor îi dansau în faţa ochilor.

— Tocmai când era să halesc o a treia langustă! se tângui O’Connor cu o strâmbătură.

— Şi sticla mea de Tarkala! adăugă Ted Mason între două sughiţuri. Ăsta e curat ghinion. Când puteam şi eu să mă îmbăt în toată libertatea!

— Când mă întorc, vreau să am lacul plin cu sirene, se înflăcără Anton Lurbeck. Şi îl voi avea. Ah, pe inelul lui Saturn!...

— Domnilor, la drum!

Tom Sangrino intră primul în rachetobil, dădu un ordin rapid robotului-pilot, şi aparatul, după ce părăsi pista de decolare, luă imediat direcţia New Washington.

*
* *

Călătoria nu dură mai mult de douăsprezece minute, dar se făcuse deja noapte când monoblocul luă contact cu Centrul Forţelor Spaţiale, gigantic ansamblu de clădiri cu forme cubice, ridicat pe malul drept al Potomacului.

Astronauţii au fost imediat direcţionaţi spre o construcţie înaltă din oţel şi beton, cu zidurile acoperite de basoreliefuri tăiate în masa clădirii şi scoase în evidenţă de efectul combinat al vopselurilor fluorescente şi al proiectoarelor cu lumină ultravioletă.

Scenele reprezentate aduceau un omagiu marilor victorii repurtate de Forţele Terestre de la întemeierea Marelui Imperiu Galactic şi simbolizau în ezoterismul cel mai pur *libertatea gândirii umane în timp şi spaţiu*.

Sangrino şi oamenii lui părăsiră rachetobilul şi urcară într-un mic „scooter” pneumatic care făcea legătura între diferitele părţi ale clădirii, şi astfel ajunseră în faţa a două enorme panouri de oţel ce se deschiseră imediat în faţa lor.

Pătrunseră într-o încăpere rotundă, imensă, cu pereţii decoraţi cu hărţi cereşti în colorelief, în centrul căreia, în spatele unei mese în formă de semilună, stătea comandantul-general David Thorn.

Era un tip înalt, de vreo cincizeci de ani, a cărui privire îndepărtată părea că reflectă toate profunzimile vidului.

Se ghicea în el un vechi militar, plin de asprime şi severitate, dar Thorn, în spatele unei atitudini destul de rebarbative, ascundea o mare bunătate sufletească.

Ochii lui vioi scrutară grupul de astronauţi şi un mic zâmbet forţat îi întinse buzele.

— Îmi pare rău pentru permisiile voastre, dar sunt obligat să le anulez. Sper că nu aveaţi nici un alt proiect?

— În afară de cea de-a treia langustă pe care... în fine..., bâigui O’Connor.

Cizma grea a lui Sangrino îi apăsă degetele de la picioare în timp ce Thorn se ridica de la masă.

— Voi avea nevoie de voi, zise el fără să-i acorde atenţie lui O’Connor. O simplă misiune de informare.

— Despre ce-i vorba? întrebă Sangrino.

— Planeta Rega a dispărut.

Echipajul de pe *Galaxy* păstră tăcerea, ceea ce păru că-l surprinde pe comandantul Thorn.

— Repet: planeta Rega a dispărut.

— Cum asta? reuşi să întrebe Sangrino, încercând să lupte împotriva efectelor drogului.

— A dispărut, a explodat, s-a dezintegrat în vid.

— Cum?

— Se pare că această mică lume a fost victima unei catastrofe planetare, aşa cum a fost cazul, în sistemul nostru, cu Phaeton, a cărui distrugere masivă a dat naştere miilor de asteroizi ce bântuie spaţiul între Marte şi Jupiter. Şi în acest colţ al Galaxiei sirena sună alarma.

— Ah! Sirenele! îl întrerupse Lurbeck cu un oftat.

Privirea lui Thorn se înăspri puţin.

— Comandante Sangrino, oamenii dumitale au o atitudine bizară astăzi. Ai putea să-mi explici ce se întâmplă?

— Oh!... puţină oboseală. Nu-i nimic.

— Bine. Să continuăm.

Thorn luă o baghetă din bambus şi arătă pe o hartă mare.

— Planeta Rega aparţinea sectorului Balenda, aici, la limita Circuitului, şi nu fusese descoperită decât în cursul ultimilor ani. Şi ceea ce ne îngrijorează este tocmai cauza acestei catastrofe, aparent de neînţeles.

— O catastrofa planetară de genul acesta ar fi trebuit, totuşi..., încercă să intervină Sangrino, dominându-şi ameţeala...

— Nu există nici o explicaţie raţională, îl întrerupse Thorn, puţin tăios, doar dacă reuşim să stabilim o legătură directă între acest sector şi cel al Periferiei care, în acest loc, ne este cu totul necunoscut. Această zonă nu este încă repertoriată, dar totul ne face să credem că ne găsim în contact cu o regiune unde fenomenele fizico-chimice se

supun unor legi noi, într-un fel un meta-univers, dar ale cărui interpenetraţii spaţio-temporale de ordin cuantic ar putea să aducă o explicaţie raţională acestei catastrofe, care a costat viaţa a douăzeci şi cinci de mii de persoane.

Comandantul-general Thorn se întoarse cu faţa spre ei.

— Într-adevăr, continuă el, douăzeci şi cinci de mii de coloni emigraseră pe Rega ca să clădească acolo o nouă omenire, dar, după cum transmite baza spaţială de pe Cerpheu, n-a mai rămas nici un supravieţuitor. Totul s-a petrecut cu o rapiditate incredibilă. Aşa că iată, domnilor, ce aştept de la intervenţia voastră: vreau un raport mai amănunţit, dar şi un studiu complet al acestei zone a Periferiei, care scapă cunoştinţei noastre. Obiecţii?

— Nu, nici una, răspunse Sangrino.

— Cum ajungeţi pe Cerpheu, intraţi în legătură cu colonelul Greene. A fost anunţat.

— Greene..., ăăă... Aţi spus Greene?

— Aţi auzit bine.

— Foarte bine... Voi...

— Plecarea mâine dimineaţă la ora opt. Asta e tot, domnilor. Cele cinci pocnituri de călcâie, care urmară acestor cuvinte, păcătuiră prin lipsa de nerv şi de sincronism, şi asta produse o grimasă pe faţa lui Thorn.

Deschise panourile blindate şi veni lângă Sangrino când acesta se pregătea să iasă în urma camarazilor lui.

— Tom, îi zise el pe un ton patern, vă sfătuiesc să dormiţi bine la noapte. Toţi aveţi mare nevoie de odihnă.

— La asta mă gândeam şi eu, domnule comandant-general. Vreau să spun...

Rupeţi rândurile!

CAPITOLUL II

Galaxy străbătea spaţiul.

Prin hublourile periferice, Pământul fugea înapoi, pierdut într-o imensitate violacee, şi când nava cosmică trecu de orbita lunară, Tom Sangrino comandă manevra saltului.

— Reactoare hiperspaţiale spre careul 18.

— Executat.

— Putere laterală 8... 12... 18... 26... 36...

— Contact...

— Contact...

Imediat stelele se stinseră şi un vid nebulos învălui nava. De acum înainte *Galaxy* se comporta ca un submarin. Străbătea subspaţiul, acel *no stars' land* subiacent cvadridimensionalului continuum, unde timpul devenea negativ şi unde însăşi materia nu mai păstra decât o valoare teoretică. Dar, în acest timp negativ, viteza navei depăşea de mai multe zeci de ori viteza luminii.

Pe cadranul „tempometrului”, cifrele defilau deja cu o regularitate de metronom. La postul lui de conducere, Tom Sangrino supraveghea cadranele luminoase care îl informau despre funcţionarea generatoarelor cu plasmă, despre relaţiile constante cu servomecanismele care, în partea din spate, acţionau într-un infern de radiaţii, şi, în sfârşit, despre buna conductibilitate a tuburilor „beta” legate la injectorul centrifugă.

Se mai uită o dată la pilotul automat pe care tocmai îl branşase, apoi îşi aprinse o ţigară şi se ridică din fotoliul său presurizat.

George Spencer, astronavigatorul, se ridică şi el, răvăşindu-şi claia roşcată.

— Pe Sirius! exclamă el. Cred că am fost „lovit” puternic ieri seară. Spre Cerpheu ne îndreptăm, nu-i aşa?

Agentul spaţial nu-şi putu reţine zâmbetul.

— Cred că da. Şi, pe cât îmi amintesc, suntem aşteptaţi de amiralul Greene.

— Mai degrabă colonelul Greene, rectifică Anton Lurbeck, venind spre ei. N-am prea priceput eu restul, dar am memoria gradelor.

— Mie îmi scapă numele planetei care a dispărut, interveni O’Connor, mijind ochii.

— Rega, răspunse Sangrino.

— Mda!... ei şi? Unde să găsim planeta asta?

Ted Mason ieşi din cabina lui.

— O să scotocim, barosane, şi cu nasul tău suntem siguri că o vom găsi.

Toţi izbucniră în râs, în timp ce Sangrino relua controlul aparatului.

— Haideţi, domnilor, gata cu gluma. Galactic Club să ne servească drept lecţie. Toată lumea la posturi!

*
* *

Călătoria continuă fără incident, călătorie de peste o sută de ani-lumină, şi, când avertizoarele luminoase ale automatelor de control începură să pâlpâie, Tom Sangrino refăcu contactele şi *Galaxy* reveni în spaţiul normal.

Planeta Cerpheu, de tip terestru, era o mică lume descoperită în timpul celei de a treia cuceriri spaţiale şi constituia, prin poziţia ei la limita Circuitului, un excelent post de observaţie pentru Comisia Strategiei Spaţiale, plasată sub înalta conducere a colonelului Greene.

Aceasta din urmă, în compania coordonatorului Benac şi a căpitanului-maior Rinaldi, primi echipajul de pe *Galaxy* în

biroul său particular, dar, de la primele cuvinte schimbate, Sangrino ghici stinghereala care domnea printre membrii comisiei.

— Vreo veste proastă? întrebă el. Colonelul Greene dădu din cap.

— Aţi fost înştiinţaţi despre catastrofa survenită planetei Rega, zise el, dar s-a întâmplat ca a doua planetă să sufere aceeaşi soartă. E vorba de Gomara.

— Gomara?

— S-a întâmplat ieri. Dispariţia brutală a acestui planetoid a perturbat rău sectorul pe plan gravitaţional. Noi n-am avut nimic de suferit, dar faptul a devenit îngrijorător.

— Pe toţi zeii!

— De altfel, centrul nostru de observaţie a înregistrat catastrofa. Vă vom prezenta un film. Nu e prea clar, din cauza distanţei, dar vă veţi face, totuşi, o idee despre brutalitatea fenomenului.

Greene apăsă imediat pe câteva butoane. În perete apăru un ecran.

La început, nu se vedea decât vidul, apoi câteva stele. În urma măririi, apăru o planetă luminată strălucitor.

— Uitaţi-vă cu atenţie, zise coordonatorul Benac. Câteva secunde de aşteptare, o rotaţie lentă a planetei, urmată de o explozie bruscă. Scoarţa se despică de la un pol la altul şi urmă explozia brutală, ca o grenadă. Rămăşiţele fură proiectate în spaţiu cu o violenţă nemaivăzută, în vreme ce din centrul planetei se degaja o imensă sferă de foc care păru că ia aparenţa unei nove.

Greene făcu un gest şi ecranul se stinse.

Sangrino făcu un pas înainte.

— Aş putea să revăd filmul, colonele? întrebă el. Greene clătină afirmativ din cap şi dădu un ordin rapid în intercom. Pe ecran reapărură primele imagini.

— Stop! zise Sangrino.

Imaginea se opri, în vreme ce agentul spaţial se apropia de ecran.

— Aţi remarcat acest fulger luminos care precede explozia planetei? întrebă el.

Căpitanul-maior Rinaldi aprobă.

— Iniţial, aşa ni s-a părut şi nouă, dar fulgerul s-a produs pe o altă faţă a Gomarei. Nu vedem decât o parte pe franja luminată. în privinţa asta, există păreri divergente, unii cred că e vorba de o reverberaţie a astrului pe un ocean sau un strat noros foarte dens, aşa cum prezenta Gomara, dar, personal, încerc aceeaşi îngrijorare. Din nefericire, nu ne putem pronunţa asupra naturii exacte a acestei energii.

— Ce sursă de energie se folosea pe Gomara? întrebă George Spencer.

Răspunsul îl primi de la colonelul Greene.

— Nu ştiu la ce vă gândiţi, zise el. Ca şi în cazul planetei Rega, centralele noastre energetice de pe Gomara nu erau destul de puternice ca să provoace o asemenea catastrofa. Gomara era o planetă recent colonizată şi populaţia ei poate fi estimată la aproximativ treizeci de mii de suflete.

— Nici un supravieţuitor din personalul navigant? întrebă Ted Mason.

— Ba da. Câteva rachete decolaseră înainte de catastrofa; azi dimineaţă au ajuns pe Cerpheu.

— Oamenii aceştia nu au remarcat nimic anormal?

— Nu.

— Ce ştiţi de acest meta-univers care s-ar învecina cu acea zonă a Circuitului? întrebă la rândul lui Lurbeck.

Coordonatorul Benac se ridică.

— Nu mare lucru. Probabil comandantul-general Thorn v-a spus. S-a emis ipoteza unui anti-univers constituit din materie inversată, dar această sugestie a antimateriei a fost respinsă în urma diferitelor observaţii. N-am înregistrat niciodată fenomene de dezintegrare a materiei rătăcitoare

care brăzdează spaţiul în această regiune, nici cea mai mică degajare de energie. Tot ce am putut înregistra este prezenţa unei materii *diferite* şi care nu corespunde cu nimic din universul nostru. E vorba de elemente grele, dar stabile..., cel puţin aşa credeam. Dar nimic nu este dovedit. De altfel, observaţiile sunt foarte dificile şi, pe de altă parte, nici un aparat nu a riscat încă să pătrundă în această zonă riguros interzisă navigaţiei.

Tom Sangrino dădu uşor din cap.

— Ei bine, în acest caz, zise el, cred că veţi anula interzicerea în cazul nostru.

— Am primit confirmarea misiunii voastre, aprobă colonelul Greene, ridicându-se şi el. Dar trebuie să vă previn că e vorba de un sector extrem de primejdios din cauza vârtejurilor galactice care îl protejează şi a meteoriţilor nerepertoriaţi. De asemenea, trebuie să vă mai previn că nu există nici un releu spaţial în acest sector şi că aprovizionarea voastră cu energie nu se poate face decât pe Vorak. O mică planetă din sectorul Balenda pe care am încredinţat-o unei echipe de agronomi sub conducerea profesorului Cartier. Au rezerve de carburant.

Colonelul Greene zâmbi binevoitor.

— Nu vă fie teamă, veţi avea toate coordonatele înainte de plecare. Vreţi să luaţi masa cu noi, domnilor? Vă place friptura de iepure?

Această întrebare nu mai era valabilă puţin mai târziu, când *Galaxy* ieşea din zona de atracţie a lui Cerpheu... sau poate doar pentru Jeff O'Connor, a cărui poftă de mâncare pantagruelică era departe de a fi satisfăcută.

Era bun iepurele, dar, cerule, o coapsă doar!... Când abia un iepure întreg i-ar fi deschis pofta de mâncare!

CAPITOLUL 16

Acum era nevoie să dea dovadă de cea mai mare prudenţă. Nici o măsură de precauţie nu trebuia să fie neglijată şi viteza navei în spaţiul normal fusese mult redusă.

În apropiere de Periferie, norii de materie cosmică luau formele cele mai neregulate, cele mai curioase: spirale, arabescuri, paraboloide, şerpi gigantici de lumină sau, pur şi simplu, „plăcinte” imateriale pudrate parcă cu argint.

Nu se găseau prea departe de zona vârtejurilor galactice, şi o materie rătăcitoare, necunoscută, începea să se manifeste, ţâşnind orbeşte prin vid.

Tom Sangrino, în faţa radarelor, comanda tirul imediat ce acea materie ciudată se preciza în faţa navei.

O’Connor era nemaipomenit la dezintegratoare. Brăzdând cerul cu dârele lor incandescente, teribilele raze calorice baleiau materia compactă; blocuri întregi făceau explozie, dezintegrate într-un nor de aburi şi de mari flăcări albe. Astfel, în drumul ei, imensa navă spaţială provoca o spărtură care o sustrăgea contactului cu aeroliţi periculoşi.

Înaintarea continuă, dar în curând vocea lui Ted Mason răsună în difuzoarele cabinei de control:

— Câmp magnetic înregistrat: 10 000 Gauss. O clipă, faţa lui Sangrino încremeni.

— Nu înţeleg. Vrei să verifici, Ted?

Urmă o tăcere.

— Verificare controlată, comandante. Câmp magnetic în creştere rapidă: 52 000 Gauss, reluă deodată vocea lui Mason.

— Debranşarea sondelor exterioare. Repede!

— Ordin executat, comandante.

— Nici o stricăciune?

— Nu. Tabloul de comandă rămâne mut.

Tom Sangrino oftă. Un câmp magnetic de o asemenea putere ar fi putut să scoată din funcţiune delicatele aparate de sondare fixate, pe coca navei, dar, din fericire, nu se întâmplă nimic.

Aventura, iată, începea în acest univers necunoscut, populat cu capcane şi primejdii, şi trecură minute grele în tăcerea generală care domnea la bordul navei.

În sfârşit, câmpul magnetic înregistrat de Mason dispăru în acelaşi timp în care *Galaxy* pătrundea printr-o lungă spărtură de materie cosmică.

Materia se rarefia progresiv, se estompa, se dilua în marea noapte eternă, cedând locul unor noi concentrări de gaze. Aceste mase de fulgi cu forme ciudate semănau cu nişte enormi nori cumulus, încât li se păreau că trec printr-o mare de nori.

Agentul spaţial reduse viteza navei, dar o intervenţie a lui Spencer readuse îngrijorarea generală. Brusc, temperatura exterioară coborî în mod bizar, iar sondele periferice repuse în funcţiune rămâneau blocate sub zero absolut.

Temperatura limită de -273 grade Celsius era cu mult depăşită, iar cea care domnea în vid, în locul acela, era dificil de controlat cu aparatele de bord de tip clasic.

Fură nevoiţi să recurgă la Creierul Total şi la ingeniozitatea lui Spencer pentru o analiză aproximativă, şi roşcatul anunţă, spre uimirea generală:

— Între −480 şi −500. Pe Sirius, vă daţi seama?

Era un fel de sfidare lansată totalei absurdităţi a lucrurilor, căci, într-adevăr, această temperatură nu mai avea nici o semnificaţie. Devenea absurdă, scăpând legilor universului convenţional şi, în consecinţă, înţelegerii oamenilor.

O nelinişte nebună, incontrolabilă, puse stăpânire pe astronauţi. De acum înainte aveau să lupte împotriva necunoscutului, şi Sangrino fu zguduit de sentimentul unei primejdii.

Acest frig imens, nebănuit până atunci, ce influenţă putea să aibă asupra navei, asupra învelişului ei exterior constituit din materiale provenite dintr-un univers normal?

Nici o încercare nu fusese făcută vreodată la asemenea temperaturi; se studiase doar rezistenţa aliajelor la căldură, la teribila căldură a coroanelor solare şi la diversele reacţii termonucleare, dar niciodată la −500 de grade!

Totuşi, un reflex banal incita la o logică bazată pe raţionamentul valorilor: *ceea ce era posibil în direcţia căldurii nu putea să fie posibil şi în direcţia frigului?*

În asta consta toată primejdia, în răspunsul afirmativ sau negativ la această întrebare elementară, dar Sangrino preferă să o respingă şi dădu singura dispoziţie care se impunea:

— Încălzim coca exterioară, ordonă el. Branşaţi circuitele paramagnetice.

Lurbeck porni imediat un generator şi curentul electric se deplasă în conductorii instalaţi în coca de protecţie.

Sangrino privi pe ecranul de control şi nivelul agitaţiei termice îl linişti. Dar, chiar în clipa aceea, un alt fenomen, vizual de data aceasta, le atrase atenţia.

Norii de gaz se rarefiau şi, prin scobitura maselor pufoase, apăru un univers feeric, grandios, minunat, într-o împroşcare de lumini vii, scânteietoare, aproape ireale.

Imense dâre luminoase învăluiau nava, azurii, indigo, alburii, topaz, galben-aurii... Altele rubinii se înlănţuiau cu cele de un verde strălucitor în lungi curcubee, încremenite ca nişte arcade gigantice, care legau un infinit de un altul.

— Opriţi maşinile.

Galaxy

Galaxy rămase pe loc, spre marea uşurare a astronauţilor. În jurul aparatului, bare de materie scânteietoare păreau că plutesc în vidul iradiat. Şi semănau cu materia... dar cu o materie ciudată, constituită din granule, puternic concentrate.

Străluceau, dar fără să emită nici cea mai mică radiaţie. Erau ca nişte faţete, ca nişte cristale de zăpadă aglomerate, într-o ceaţă rece, cu o strălucire aparentă, care îşi schimba culoarea după unghiul din care erau privite. Decor de vis, de basm, în care capătul baghetei fermecate ar fi trasat lungi dâre de lumină. Şi acele pulberi înstelate unite cap la cap brăzdau vidul, formând arabescuri dintre cele mai ciudate.

Toate culorile de pe Pământ erau acolo, de la violet la roşu, trecând prin nuanţele şofranului, îmbinări policrome, cele mai dulci, cele mai plăcute, culori vii, culori dure, moderate, violet-roşiatice, aşa cum nu scosese niciodată la iveală vreun spectograf. Dar toate culorile se reflectau de la sine şi acesta era lucrul cel mai ciudat, căci, aparent, nu exista nici o sursă de radiaţie.

Acele bare – ele însele *erau culoare*. O întreagă gamă de culori pe care nici o prismă, nici o refracţie n-ar fi putut s-o producă vreodată în universul normal.

Flori de lumină ţâşneau din acest desfrâu cromatic, în împroşcări stacojii, galben-aurii, purpurii, altele pestriţe, ciufulite ca nişte crizanteme, eliberând în vid lungile lor liane de materie irizată, roşu-închis sau galbenă ca lămâia, stindarde de purpură sau de un roşu-stacojiu... flamuri fâlfâind de culoarea coralului şi a muşchiului verde..., eşarfe de un roşu-purpuriu, albastre, turcoaz, bătând în portocaliu..., cascade de diamante, rubine, topaze, îngheţate în vid, pentru eternitate, de bagheta magică a unei zâne!

— Lumină solidificată! murmură Sangrino după o clipă. Anton, ce spun analizatorii?

— Cred că ai dreptate, comandante, dar...

— Dar?

Lurbeck îşi drese glasul, apoi zise:

— Suntem în prezenţa unei materii necunoscute. Nici Creierul Total nu se poate pronunţa.

— Ce spune?

— Complex materie-lumină-energie cu puternică concentrare ionizată.

— Ionizată?

— Fotonic.

— E cu neputinţă.

— Examenul ar indica o materie fotonică.

— Dar fotonul are masă nulă. Nu există nici un atom de foton. Mai departe?

— Gravitaţie nulă.

— Anton...

— Da, comandante?

Sangrino ezită uşor.

— Nu, reluă el brusc, las-o baltă. Cred că trebuie să procedăm la un examen mai direct în laboratorul nostru. Voi ieşi împreună cu Jeff şi voi aduce una dintre aceste bare. Trebuie neapărat să fim împăcaţi.

— Pe o temperatură de −500 de grade?

Sangrino nu răspunse. La ordinul său, O’Connor aduse costumele de ieşit în spaţiu şi amândoi le îmbrăcară în tăcere. Părăsiră împreună cabina, trecură în sasul de compresiune şi branşară rezistenţele termice ale costumului protector.

Comandat de Spencer, sasul se deschise şi cei doi se lansară în vid. Prin mici salturi succesive, pătrunzând printre barele de lumină, se îndepărtară de aparat, alunecând pe o arcadă cristalină aruncată peste tenebre.

În jurul lor, lumina rece desfăşura o întreagă gamă de culori, de o fluorescenţă vie, aproape imaterială.

Sangrino arătă o bară şi amândoi o abordară cu cârligele dantelate de la capătul braţelor.

Bara se rupse, pluti o clipă în vid, dar O'Connor o prinse plonjând cu disperare asupra ei. Sangrino trase de cordon şi-l readuse pe colos în dreptul lui. Era timpul să se întoarcă, şi, câteva minute mai târziu, cei doi pătrundeau în sas cu preţioasa lor povară.

*

* *

Era ciudat. Acum, la bordul navei, şi sub efectul gravitaţiei artificiale, bara de materie părea să cântărească o tonă!

Fu nevoie de intervenţia lui Spencer, a lui Mason şi Lurbeck pentru a o transporta în laboratorul de spectografie.

Sangrino ceruse o foarte mare atenţie şi toţi îşi puseseră mănuşi izolatoare, casca translucidă, polarizantă, şi hainele de protecţie.

Aparatele au fost branşate şi, în tăcere, toate privirile erau îndreptate spre misteriosul obiect a cărui luminiscenţă, din minut în minut, părea că devine mai vie.

Lurbeck şi Spencer se agitau în faţa ecranelor de control ale analizatorului fotometric, dar Lurbeck, după un moment, se întoarse cu exasperare:

— Nu înţeleg nimic, mărturisi el. Această lumină are o masă de 0,8 şi este atât fotonică, cât şi electronică.

— O lumină foto-electronică?

— În energie statică! interveni Spencer. Dar lucrul cel mai tulburător este că relaţia foto-electrică nu este deloc determinată de constanta lui Planck.

— H…?

— Da, comandante, H este egal cu zero.

— Anton, părerea ta?

Lurbeck se întoarse.

— George are dreptate. Această materie electro-luminică aparţine unui alt nivel energetic. În stare statică este posibil, dar conţine o energie colosală, ceva în genul a mai multe miliarde de volţi pe milimetru cub.

Urmă o tăcere pe care vocea lui Spencer o rupse deodată.

— Pe tot focul din cer, uitaţi-vă!

Arăta spre aparatele de control. Un ac începea să se agite pe un cadran: energia statică înregistrată ceda acum locul unei energii dinamice progresive.

— Comandante! strigă O'Connor.

Toţi se întoarseră dintr-o dată. Reflexe ciudate ieşeau din bara de energie, în care părea că se declanşase brusc o violentă activitate internă. Faţetele iradiau în vreme ce, în întreaga masă, se degaja o radiaţie vie, orbitoare. O căldură brutală invadă deodată laboratorul.

Sangrino trânti o înjurătură.

— Evacuarea imediată! Repede! Ted, acţionează sasul de ejecţie!

Mason se mişcă fulgerător, în timp ce Sangrino şi Lurbeck făceau deja bara scânteietoare să alunece pe suport. Suportul se înclină în faţa deschizăturii, bara alunecă în sas şi fu proiectată în vid.

O clipă, astronauţii o văzuseră legănându-se în spaţiu, apoi se imobiliză, reluându-şi aparenţa normală în mijlocul altor blocuri de energie.

— Pe tot focul din cer! exclamă Sangrino, cred că era şi timpul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă O'Connor încă sub impactul emoţiei.

— Cred că am înţeles. Căldura ambiantă a „trezit” această misterioasă energie. Trezit poate că nu e termenul potrivit, dar rămâne, totuşi, condiţionată de diferenţele de temperatură. În vid şi la −500 de grade, această energie rămâne în forma ei statică, dar temperatura laboratorului a declanşat amorsarea. Miliarde de volţi pe centimetru cub, fir-ar să fie! Vă daţi seama?

Simţea un fior de gheaţă trecându-i pe şira spinării în timp ce Spencer venea mai aproape.

— Ţinând cont de temperatura ambiantă, această bară a suferit, deci, o variaţie de peste 500 de grade. Dar încălzirea despre care vorbeşti nu ar fi cu putinţă la mai puţin de 273 de grade?

Întrebarea era pertinentă, şi Tom Sangrino întrezări temerile roşcovanului. Într-adevăr, te puteai întreba care puteau să fie reacţiile acestei energii trecând de la nivelul −500 la nivelul −273 al universului normal, adică cu „o încălzire” de 273 de grade.

— Trecerea de la static la dinamic, completă agentul spaţial, dând uşor din cap. E foarte posibil, şi chiar sigur după părerea mea, dar e ceva care nu merge în teoria ta, George.

Arătă prin hublou spre blocurile scânteietoare.

— Această materie este antigravitativă, nu ascultă de nici o lege a mecanicii clasice. Pe de altă parte, este lipsită de orice mijloc de propulsie. Cum ar putea ajunge în universul nostru? N-aş zice nu dacă fiecare bară ar exploda în vid cu o eliberare colosală de energie. Dar de aici şi până la a pulveriza o planetă situată la miliarde de kilometri... Eu nu cred. Explozia s-ar produce cu mult înainte.

— Poate că ai dreptate, aprobă roşcovanul, scărpinându-şi fruntea, dar există totuşi o legătură destul de ciudată între explozia planetei Rega, cea a planetei Gomara şi

această extraordinară energie pe care am descoperit-o. O bară de zece până la cincisprezece metri ar fi suficientă pentru distrugerea uneia dintre aceste lumi.

— Voi consemna asta în raport, zise Sangrino, debarasându-se de echipament. Totuşi, e păcat că nu putem lua cu noi un eşantion din această materie pentru un studiu mai aprofundat. Dar dacă într-o zi va fi posibil, ei bine, vom intra în posesia celei mai puternice energii din lume! Şi fără mare cheltuială!

— Ce hotărâre iei, comandante?

Tom Sangrino ridică din umeri, arătându-şi astfel neputinţa. O clipă, privirea îi rătăci asupra spectacolului fabulos ce i se oferea de partea cealaltă a hublourilor.

— Am făcut tot ce puteam face, răspunse el. Necazul e că nu mai avem destul carburant ca să ajungem pe Cerpheu.

Şi se întoarse să adauge:

— Toată lumea la posturi. Direcţia Vorak!

CAPITOLUL IV

— *Galaxy* cheamă turnul de control... *Galaxy* cheamă turnul de control.

Cu viteză redusă, nava spaţială se apropia de Vorak, mica planetă de tip terestru, care orbita în jurul unui soare mare de un alb-albăstrui.

Călătoria fusese rapidă şi fără probleme. După ce ieşise din misteriosul univers cromatic şi trecuse de zona periculoasă a vârtejurilor galactice, *Galaxy* îşi începuse mişcarea de rotaţie în jurul planetoidului.

— *Galaxy* cheamă turnul de control... *Galaxy* cheamă turnul de control...

Se stabilea contactul cu staţia de pe Vorak şi Sangrino se pregătea deja pentru manevră.

— Deceleraţie în careul 10. Contrafuzee la 4 000 unităţi...

Suprafaţa lui Vorak defila cu o viteză vertiginoasă, sarabandă de continente de sol roşu, oceane de un albastru-petrol şi de lungi lanţuri muntoase împodobite de zăpadă.

Nava fu cuprinsă de un freamăt în timp ce retrofuzeele începeau să frâneze cu o deceleraţie constantă.

Riguros controlată de o frânare cibernetică, viteza de coborâre se diminua progresiv. Mai trecură câteva minute, apoi, în contact cu solul, şocul final fu absorbit de suporturile telescopice ce jucau rolul de amortizoare.

Se găseau pe un teren sumar balizat, acoperit cu o iarbă scurtă de un verde strălucitor, iar micile barăci din scândură ce se ridicau nu departe de acolo, cu turnul de control făcut din bârne încrucişate, îi făcură pe astronauţi să zâmbească.

Era destul de rudimentar, într-adevăr, dar, în această laborioasă realizare, nu se putea decât aprecia admirabilul spirit de sacrificiu şi de voinţă care îi însufleţiseră pe pionierii de pe Vorak.

— Deblocaţi sasul, comandă Sangrino.

Un jeep traversa terenul, hurducându-se, şi opri foarte aproape de *Galaxy*, în vreme ce astronauţii se pregăteau să debarce.

Urcară imediat în vehicul, primiţi călduros de un tip înalt, cu o cămaşă în carouri, şi câteva clipe mai târziu se găseau în baraca centrală ocupată de profesorul Cartier şi alte două personaje cu barbă deasă.

Cartier era un bărbat uscăţiv, de o vârstă incertă, cu pielea puţin bronzată de soare. Avea o privire vioaie şi mobilă, dar dădea dovadă de o stângăcie naturală care se trăda la cel mai mic gest.

Urmară prezentări rapide şi, imediat ce Sangrino îl informă despre ce aveau nevoie, Cartier se grăbi să-l asigure:

— Veţi avea, comandante, toată energia necesară care să vă permită să ajungeţi pe Cerpheu. Într-adevăr, pe planeta noastră avem o provizie apreciabilă de carburant. Totul se va face de îndată. Când intenţionaţi să plecaţi?

— Mâine dimineaţă, răspunse Sangrino. Călătoria a fost destul de epuizantă şi oamenii mei au nevoie de puţină destindere.

— Cum doriţi, aprobă Cartier, frământându-şi un nasture de la haină. Oricum, sunteţi bineveniţi. După cum bănuiţi, vizitele sunt rare pe Vorak. Vă găsiţi în misiune în acest sector?

— Călătorie de studiu. Catastrofele planetare din această regiune a Galaxiei preocupă serios guvernul Uniunii.

— Ah, da, îmi închipui! Rega şi Gomara?

Cartier dădu din cap, arătând spre postul undionic din fundul barăcii.

— Într-adevăr, reluă el, ştim şi noi. E teribil.

— Nici o perturbare pe Vorak?

— Ba da, bineînţeles, lumea noastră a simţit efectele acestei dispariţii brutale şi echilibrul gravitaţional a fost serios perturbat în sistemul nostru. Dar n-a fost nimic grav, doar o furtună magnetică urmată de un val seismic pe care l-am înregistrat pe coastele de vest, adică în sensul de rotaţie al lui Vorak. Dar, fiţi liniştiţi, totul a redevenit normal.

Oftă.

— Douăzeci şi cinci de mii de morţi pe Rega şi aproape treizeci de mii pe Gomara... E îngrozitor... Pentru noi, pionierii spaţiului, condiţiile de viaţă sunt totdeauna destul de precare, fără a mai pune la socoteală aceste lovituri neaşteptate ale naturii.

— Câţi sunteţi pe Vorak? întrebă Spencer.

— Aproape cinci mii. Nu ne-am instalat decât de doi ani.

— Aţi venit direct de pe Pământ?

— Da.

— Cartier, zise Sangrino, este un nume francez. Ştiu că aşa ceva nu mai e la modă în lumea noastră, dar am o slăbiciune pentru această regiune a Pământului. Mama mea era englezoaică, dar tatăl meu era francez. Trăiam la Paris... Cunoaşteţi Parisul?

Profesorul Cartier dădu din umeri.

— Nu prea bine. N-am frecventat niciodată marile oraşe. Eu sunt agronom, şi un bătrân agricultor ca mine, ştiţi... Vreţi să beţi ceva?

— Nu vreau să abuzăm de bunătatea dumneavoastră, interveni O’Connor cu un zâmbet, dar o mică gustărică..., în fine, aşa ca să gustăm puţin produsele dumneavoastră.

Presupun că aveţi carne bună aici. Vom face şi noi o pauză cu *beefsteak*-urile noastre de petrol.

— Dar bineînţeles, aprobă Cartier, voi da imediat ordinele necesare.

Făcu un gest şi unul dintre colaboratorii lui ieşi din încăpere.

— Vă urez ca petrolul să nu mai fie decât o amintire şi să vă întoarceţi la o alimentaţie mai naturală.

— Vă înţeleg, replică Ted Mason, dar nenorocirea e că rata petrolului a crescut o dată cu planetele pe care le-am descoperit în cursul celui de al doilea război spaţial. De fapt, pentru că sunteţi francez, probabil că aţi luptat în Flota a 6-a sub ordinele amiralului Grandin?

— Desigur, aşa este...

— Ah! Grandin! Ăsta era un om adevărat, şi după părerea mea, fără Grandin, nu s-ar fi obţinut niciodată victoria pe Jaspar. Ştiţi ce se spunea despre amiralul Grandin când eram la şcoală? Se spunea că...

Cartier avu o uşoară mişcare de exasperare.

— Vă rog, îl întrerupse el. Venind aici, am sfârşit definitiv cu trecutul nostru. Am venit pe Vorak să clădim o nouă existenţă. Sigur, aparţinem Confederaţiei Terriene, dar acum suntem vorakieni, domnilor, nu uitaţi asta.

Era multă stângăcie în aceste vorbe, chiar o anumită asprime tipic ţărănească, dar, cu temeiul lor, cuvintele lui Cartier nu făceau decât să exprime independenţa pionierilor spaţiului.

Sangrino preferă să nu intervină, cu atât mai mult cu cât oamenii lui Cartier sfârşiseră cu instalarea rezervoarelor energetice pe *Galaxy*.

Se duse până la navă spre a putea verifica personal această operaţiune delicată, apoi, liniştit, se întoarse în clădirea din scândură unde îi găsi pe prietenii lui în sala de mese.

Îşi manifestă, totuşi, dorinţa să-şi spele mâinile şi, la indicaţia lui Cartier, pătrunse pe un lung culoar jalonat de uşi anonime.

„În fund şi la dreapta", spusese profesorul. Dar, după ce trecu de o uşă, agentul spaţial îşi dădu seama de greşeală.

Intrase într-o cămăruţă plină cu lăzi şi bidoane de tot felul şi se pregătea să se retragă, când privirea i se opri pe o etichetă lată lipită pe unul dintre ambalaje:

Vaccin anti-K. Soluţia M-312 a profesorului Windely.

*
* *

Abia mai târziu, după masa copioasă care li se servise, se hotărî şi Sangrino să abordeze subiectul, cu prudenţa lui obişnuită.

Se întoarse spre Cartier şi-l întrebă:

— În colonia voastră aveţi şi alte creaturi aparţinând unei alte rase decât a noastră?

Întrebarea păru că-l surprinde pe profesor, care dădu negativ din cap.

— Efectivul nostru e format numai din pământeni. Probabil că vi s-a spus.

— N-aţi primit niciodată vizitatori extraterestri?

— Până acum, nu. Trebuie să semnalez faptul, în cazul în care s-ar întâmpla aşa ceva?

— Nu, nu e necesar. Întrebarea mea nu era dictată decât de curiozitate. Ei bine, mulţumim încă o dată, profesore, pentru primirea amabilă şi călduroasă pe care ne-aţi făcut-o. S-a făcut târziu şi avem nevoie de odihnă.

— Sper să vă revăd mâine, înainte de plecare.

— Şi eu la fel. Noapte bună, profesore.

Îşi strânseră mâna cu putere şi, după o scurtă călătorie la bordul jeep-ului, astronauţii se regăsiră în faţa imensei

nave spaţiale. Vehiculul întoarse şi se pierdu în noapte. Pe fruntea lui Sangrino apăru o cută.

— Ce s-a întâmplat, comandante? întrebă Spencer, puternic intrigat de brusca îngrijorare a şefului său.

Tom Sangrino îşi aprinse ţigara fără să se grăbească.

— Mai întâi, un fel de presentiment. E ceva care mă deranjează aici.

— Şi totuşi, nu e nimic anormal, interveni Lurbeck. De fapt, n-am înţeles prea bine întrebările tale în legătură cu creaturile extraterestre care s-ar fi putut prezenta pe Vorak.

— Ai auzit de doctorul Windely?

— Vag.

— Sunt mai mulţi ani de atunci. Windely descoperise pe Cerpheu o anumită categorie de viruşi de natură necunoscută, dar care nu aveau nici un efect asupra organismului omenesc. Efectiv, această imunitate provenea de la un tip particular de fagocitoză inerentă numai speciei umane, în timp ce toate celelalte creaturi din Confederaţie nu rezistau la aceşti viruşi misterioşi. El a realizat, deci, un vaccin care punea la adăpost celelalte rase. Dar, cum aceşti viruşi sunt propagaţi de pământeni pe celelalte planete ale Galaxiei, o lege obligă fiecare colonie să deţină rezerve de vaccin, pentru cazul în care ar apărea alte creaturi dintr-o altă specie. Or, într-o încăpere am găsit o rezervă de vaccin, ceea ce pare normal, bineînţeles, dar ceea ce nu este normal e răspunsul lui Cartier când afirmă că nici un umanoid nu a luat vreodată contact cu această lume.

— Da, ei şi? întrebă şi Spencer.

— Şi minte, pentru că această rezervă a fost deja folosită.

— Cum asta?

— O cutie era pe jumătate folosită; într-un colţ am găsit chiar fiole goale.

— Poate că a uitat să ne vorbească despre asta, interveni Mason.

— E posibil, dar ai greşit şi tu, Ted. Da, în legătură cu amiralul Grandin. Pe vremea aceea Flota a 6-a nu era comandată de Grandin, iar victoria de la Jaspar se datorează generalului Durban.

Mason se încruntă.

— Pe lunile lui Jupiter! exclamă el. Ai dreptate, comandante, Durban era.

— Cel mai îngrijorător este faptul că profesorul Cartier a căzut în aceeaşi greşeală şi că a confirmat. El ar fi trebuit să-şi amintească. Pe de altă parte, nu mi-a plăcut felul de a rupe cu toate întrebările despre Pământ. Mi-a dat impresia că vrea să evite acest gen de conversaţie.

— Unde vrei să ajungi, comandante?

Agentul spaţial dădu din umeri.

— Nu ştiu, dar toate astea mă neliniştesc. Comportamentul lui Cartier mi se pare cam ciudat.

— Dacă ar fi numai el! bombăni O'Connor cu vocea lui groasă. Mie ceilalţi nu-mi plac. Au nişte mutre prefăcute, mda... prefăcute. Şi mai e şi zgomotul ăsta. Ascultaţi, se aude din nou. Auziţi?

— Ce zgomot?

— Ascultaţi!

Într-adevăr, se auzeau un fel de ciocănituri îndepărtate, amestecate cu scârţâituri. Din când în când, zgomotul înceta, apoi reîncepea în acelaşi ritm.

— Probabil că se lucrează undeva în direcţia nord, presupuse Mason.

— Cum? La ora asta? strigă colosul. Ce greşeală! Trebuie să fie teribil de puşi pe treabă băieţii ăştia! Propun să consemnezi asta în raport, comandante.

Tom Sangrino părea că luase o hotărâre. Dădu din cap.

— Mai bine să fiu împăcat sufleteşte. Mă duc să arunc o privire împreună cu Jeff. Voi rămâneţi la bord. Nu va dura mult.

— Şi vom face tot drumul pe jos? se nelinişti gigantul.

— O mică plimbare o să ne prindă bine. Hai, la drum!

CAPITOLUL V

Dinspre stele se revărsa o blândă luminiscenţă albăstruie.

Spaţiodromul era pustiu, iar în jurul lui Sangrino şi O'Connor domnea o tăcere desăvârşită.

Cei doi se orientară o clipă, ajutaţi de câteva lumini care mai ardeau încă la ferestrele barăcilor, dar deodată începu să bată vântul, aducând cu el zgomotele metalice semnalate de colos, şi acesta profită pentru a localiza direcţia.

Păreau că provin dinspre munţii care mărgineau orizontul şi cărora li se puteau distinge vag formele dantelate la slaba lucire a stelelor.

Dar era încă greu să se stabilească natura exactă a acestor zgomote insolite, în aşa măsură încât Jeff începea să se îndoiască de el însuşi.

— Probabil că m-am înşelat, zise el, trebuie să fie vântul. Da, asta e, o vibraţie a aerului printre stânci.

— Să mergem mai departe, zise totuşi Sangrino, grăbind pasul.

În curând, ajunseră în apropierea barăcilor, dar, din precauţie, Sangrino preferă să le ocolească.

În momentul în care porniră pe o mică potecă stâncoasă, un zgomot în spatele lor îi făcu să se întoarcă.

Se deschisese o uşă, şi, în lumina ce ieşea din interior, îl recunoscură pe Cartier în tovărăşia a doi colaboratori.

Cei trei bărbaţi păreau că susţin o conversaţie foarte animată, dar astronauţii nu auzeau decât un amestec confuz de glasuri.

Brusc, o porniră pe câmpie, accelerând pasul, şi această grabă spori curiozitatea lui Sangrino.

— Să mergem după ei, zise el, trăgându-l pe O'Connor. Cartier îmbrăcase o bluză albă, care constituia în întunericul nopţii un reper ideal.

Păstrând o distanţă respectabilă, Sangrino şi O'Connor îl urmăreau fără greutate pe Cartier care, după ce depăşise ultimele barăci, se îndrepta acum spre o îngrămădire de roci negre şi masive.

În curând, dispăru din vedere, şi un zgomot de paşi se topi în tăcerea nopţii.

Sangrino şi O'Connor avură o scurtă ezitare, dar, după ce-şi reluară mersul, se pomeniră în faţa masei granitice. Colosul arătă spre o scobitură largă.

Un panou greu de piatră astupa deschizătura. Totuşi, nu încăpea nici o îndoială şi, pipăind cu rapiditate, Sangrino reuşi să găsească contactul.

Apăsă, şi piatra grea alunecă pe suporţi, dezvăluind o galerie lungă, balizată de o lumină gălbuie.

— Ce facem, comandante? şopti O'Connor, cuprins de o mare incertitudine.

— Mergem mai departe.

Tăcerea era totală. Apucară pur întâmplător pe un alt culoar care se deschidea spre dreapta.

Merseră până la o mică scară care cobora în subsol şi ajunseră astfel într-un fel de hol scobit în stâncă dură şi care dispunea de mai multe uşi metalice.

„O instalaţie foarte ciudată pentru nişte agronomi”, gândi Sangrino, stăpânindu-şi stinghereala de care era cuprins.

Deschise o uşă, fără dificultate, dar nu era decât o cămăruţă unde se găseau îngrămădite tot felul de piese metalice a căror utilitate nu o înţelese.

Încercă o altă uşă şi de data asta nimeriră pe o platformă de metal, suspendată deasupra unei mari săli circulare, scăldată de lumini puternice, multicolore.

Pereţii erau acoperiţi cu aparate ciudate, legate între ele cu enorme conexiuni de metal şi fire răsucite.

Totul zumzăia şi păcănea într-un zgomot de cataractă, în timp ce pe solul cauciucat, Cartier şi un grup de oameni îmbrăcaţi în costume izolante priveau cu atenţie o serie de ecrane luminate de fulgere purpurii, orbitoare.

Sangrino şi O'Connor înaintară încet pe platformă, şi astfel putură să vadă o cuvă înaltă făcută din materie transparentă.

Dar conţinutul le provocă o imensă ameţeală. Era o bară lungă de materie orbitoare, cu reflexe purpurii, albăstrii, galben-aurii, turcoaz, violete, un amalgam de culori vii care se degaja dintr-un conglomerat de faţete în permanentă excitare.

Nici o eroare nu era cu putinţă. Era vorba de un eşantion din acea energie electro-fotonică ce fusese descoperită în misteriosul univers din vecinătatea Circuitului.

— Pe Sirius! exclamă O'Connor cu jumătate de glas, în timp ce degetul lui tremurător arăta spre un mare panou mural plin cu puncte luminoase.

*
* *

Era o imensă hartă a cerului, reprezentând diversele îngrămădiri de stele din Galaxia interioară. Câteva puncte mai luminoase decât altele erau însufleţite de o clipire rapidă.

Sangrino rămase o clipă ca trăsnit. Nu înţelegea, nu reuşea să găsească nici cea mai mică explicaţie.

Dar, în fine, ce se petrecea? Ce însemna toată această instalaţie? Şi acea bară de energie? Ce legătură putea să existe…

Gravitatea situaţiei îl zgudui pe Sangrino ca un duş rece. îşi dădu seama brusc că nici el şi nici O'Connor nu se gândiseră să ia cu ei o armă. Dacă erau descoperiţi în acel laborator secret, nu aveau nici o şansă să mai scape.

— Ne întoarcem la *Galaxy!* îi şopti el lui O'Connor.

Amândoi părăsiră platforma, ieşiră pe uşă, dar, când pătrunseră pe culoarul balizat, în faţa lor apăru un om, purtând un combinezon care i se mula pe corp.

Acesta făcu ochii mari descoperindu-i pe cei doi astronauţi, strigă furios şi scoase arma pe care o purta la centură.

Dar O'Connor se aruncă fulgerător asupra lui şi îl înşfacă de mână cu atâta putere, încât pistolul termic căzu pe culoar.

Celălalt se degajă, nu însă destul de rapid pentru a evita pumnul puternic al lui Sangrino.

Căzu pe spate, lovi solul, întinzând braţul înaintea lui, şi Sangrino, care încerca să treacă peste el, se lovi din cauza grabei şi căzu şi el.

O'Connor se întoarse. Agăţaţi cu sălbăticie unul de altul, Sangrino şi gardianul se rostogoleau pe sol. Agentul spaţial îşi lovea cu putere adversarul în faţă, dar avea impresia că loveşte în cauciuc, şi scoase o înjurătură sonoră când omul, scăpând de atacul lui, se aruncă cu un elan extraordinar asupra armei.

O'Connor reacţionă imediat. Lovi braţul, îl lipi de sol cu cizma lui grea şi apăsă cu toată greutatea.

Ceea ce se petrecu atunci îi îngheţă sângele în vene. Sub durerea atroce, braţul gardianului îşi schimbase forma. Se întindea, umflat peste măsură, în timp ce tot corpul se deforma ca o păpuşă de ceară supusă la flacăra unei lumânări.

Îşi recapătă forma omenească imediat ce Sangrino îi dădu drumul şi se ridică dintr-o săritură.

Urmă o clipă de plutire pe care Sangrino se însărcină el însuşi s-o scurteze, dând o lovitură violentă la nivelul stomacului.

Proiectat de perete, gardianul vru să strige, dar O'Connor se repezi cu toată forţa, izbindu-i capul de piatra dură.

Sângele ţâşni, dar era un sânge negricios care semăna cu o gelatină vâscoasă şi, în timp ce se instala moartea, cei doi pământeni asistară paralizaţi la metamorfoza îngrozitoare.

În numai câteva secunde, nu mai rămăsese nimic uman la acea creatură; combinezonul explodase sub acţiunea unei misterioase forţe interne şi corpul, răsucit, se acoperea de umflături enorme. Capul nu mai era acum decât o masă gelatinoasă lipsită de orice urmă de păr şi nişte ochi rotunzi, asemănători cu cei de caracatiţă, luaseră locul ochilor de om.

Deodată, ţâşniseră gheare, în prelungirea unor membre bizare cu articulaţii multiple, ale căror proprietăţi arătau că e vorba de o creatură universală capabilă să se adapteze la toate mediile.

Era oribilă, monstruoasă, sfidând raţiunea şi înţelegerea omenească.

— S-o ştergem repede, ordonă Sangrino. Dar o voce îi pironi locului.

— Nu mişcaţi!

Cartier apăruse pe culoar, însoţit de alte creaturi înarmate cu pistolete termice. Toţi contemplau cu revoltă şi indignare creatura doborâtă de pământeni în mijlocul galeriei.

— Cine sunteţi? întrebă Sangrino cu o voce tremurătoare. Ce înseamnă toate astea?

Faţa lui Cartier căpătase o expresie sălbatică, crudă. Îşi dăduse şi el masca jos. Voalul se rupea şi Cartier apărea în

faţa pământenilor aşa cum era: un duşman plin de ură şi de agresivitate.

— Cred că acum curiozitatea v-a fost din plin satisfăcută, zise el, arătând spre uşa ce dădea pe platformă. Din nenorocire pentru voi, aţi mers cam prea departe.

Făcu un gest şi un tub de oţel se îndreptă spre cei doi astronauţi.

— Veţi avea timp să meditaţi la aceste întrebări, adăugă el.

Pentru Sangrino şi O'Connor, restul frazei se pierdu într-un murmur înăbuşit. Se prăbuşiră într-un neant întunecat, care îi înghiţi în întregime.

CAPITOLUL VI

Peştera era imensă, cu o boltă ameninţătoare din piatră neagră paietată cu cuarţ. Pereţii erau acoperiţi cu făclii fumegânde şi sfârâitoare şi, la lumina lor pâlpâitoare, se agitau mai multe sute de oameni.

Zdrenţăroşi, scheletici, aceştia se mişcau în mirosul pestilenţial care se amesteca cu duhoarea corpurilor lor jegoase.

Cei cărora li se scoseseră lanţurile lucrau în faţa unor cuptoare înroşite, băteau fierul cu ciocane grele, în vreme ce ceilalţi, trăgând de scripeţi, îşi uneau eforturile să ridice de la sol nişte plăci metalice grele.

Singurele zgomote ce se auzeau erau scoase de nicovale şi de marile roţi de fier agăţate de tavan.

Dar, din când în când, se făcea auzit şi pocnetul scurt şi usturător al unei lovituri de bici pe spinarea unui om.

Gardienii se mişcau peste tot, supravegheau lucrul, unii dintre ei îndreptând uneori o privire plină de neîncredere spre ceilalţi oameni îngrămădiţi în fundul sălii şi legaţi unii de alţii cu lanţuri de fier trecute prin inele de metal.

Acestora li se aducea de mâncare în castroane mari de lemn, dar cei mai mulţi, frânţi de oboseală, dormeau strânşi unii în alţii.

O găleată mare de apă rece ca gheaţa îl trezi pe Sangrino. Auzi un râs tunător şi deschise ochii. Contemplă cu oroare creatura de coşmar ce se găsea în faţa lui.

Capul era rotund, neted, cu două protuberante enorme la baza frunţii. Între ele se găsea un singur ochi, ciclopic, fără pleoapă. Restul era şi mai înspăimântător: două braţe subţiri cu articulaţii multiple, un abdomen nemăsurat, inelat, prelungit prin doua labe fine, cu gheare, şi totul

acoperit de o piele chitinoasă asemănătoare cu cea a scarabeilor.

Gardianul îşi continuă rondul şi Sangrino se uită îngrijorat în jurul lui. Fir-ar să fie, unde se afla? Şi ce era cu oamenii pe jumătate goi care se mişcau în acel infern de zgomot şi duhoare?

Era legat cu lanţuri, dar curând îşi dădu seama că nu era singur în acel colţ al grotei. Prietenii lui erau lângă el, reduşi la aceeaşi neputinţă.

— Şi voi! murmură el văzându-i pe Spencer, Mason şi Lurbeck.

Într-adevăr, Cartier, sau mai curând creatura care împrumutase acest nume, nu pierduse timpul şi pusese stăpânire pe cei trei astronauţi, luându-i prin surprindere.

Câţiva dintre colaboratorii lui urcaseră la bord şi se folosiseră de armele lor paralizante, mai înainte ca pământenii să aibă timp să reacţioneze.

— Pe Sirius! exclamă Sangrino. Nici Cartier şi nici colaboratorii lui nu sunt oameni.

— Atunci, de unde vin? întrebă Mason. Faţa lui Sangrino se întunecă.

— Sunt tarkieni! murmură el. Da, aceste fiinţe vin de pe planeta Tark. Nu încape îndoială. Am avut de-a face cu ele cu mult înainte de a vă cunoaşte, dar nu credeam că au mai rămas supravieţuitori.

Într-adevăr, planeta Tark fusese ţinta rachetelor pământene conţinând recipiente pline cu viruşi K, acei faimoşi viruşi descoperiţi pe Cerpheu şi împotriva cărora redutabilii tarkieni nu erau imunizaţi. Acest război nemilos, care opusese un timp tarkienii şi populaţiile Galaxiei interioare, se soldase cu distrugerea masivă a acestei rase crude şi de temut.

Sangrino păstrase o amintire foarte neplăcută a acelui război-fulger, iar reînvierea trecutului îi provoca un sentiment de revoltă.

— Câteva rachete tarkiene au scăpat probabil de contaminare, presupuse el, şi supravieţuitorii au ajuns în Galaxia interioară. Şi iată-i acum pe Vorak! Lucrul cel mai derutant este că această rasă e dotată cu o extraordinară putere de mimetism.

Sangrino îşi amintea cu precizie. Această rasă proteiformă era dotată cu o morfologie complexă, deosebită. Pe lângă abundenţa celulelor de pigmentaţie apropiate, tarkienii aveau un organism pe bază de siliciu şi de calciu capabil de transformări aproape instantanee, şi asta datorită unui control metabolic total şi rapid care le permitea tot felul de mutaţii spontane. Să eşafodeze o osatură, să realizeze un sistem muscular oarecare, să dirijeze forma, să creeze cutare organ, toate acestea le erau la îndemână. Şi astfel reuşeau să se modeleze fizic după imaginea omului.

— Prietenul vostru are dreptate, interveni o voce. Astronauţii se întoarseră. Trăgând de lanţuri, un om se târa prin paiele umede şi urât mirositoare. Era un bărbat înalt şi slab, cu faţa năpădită de o barbă deasă. Hainele lui în zdrenţe lăsau să se zărească urmele a numeroase lovituri de bici.

— Mă numesc Cortez, şopti el. Şi eu am luptat altădată împotriva tarkienilor şi, când ai de-a face cu fiinţele astea, nu le mai uiţi.

Sangrino privi la nenorociţii care munceau în fundul grotei.

— Şi cei de acolo? întrebă el.

— Oameni ca şi noi, pionierii de pe Vorak, sau ce-a mai rămas din ei.

— Cum s-a întâmplat?

— Acum şase luni, într-o dimineaţă, pe cer şi-au făcut apariţia câteva nave, dar nu aveam de unde să bănuim. Şi apoi totul s-a petrecut foarte rapid. S-au prezentat ca trimişi ai guvernului de pe Pământ. Profesorul Cartier, care conducea colonia noastră, a avut încredere în ei, dar, când şi-a dat seama de greşeală, era prea târziu. Tarkienii au masacrat personalul bazei, dar n-au distrus toată colonia. Ne-au strâns sub ameninţarea armelor şi ne-au adus aici, în aceste grote, ca să facem muncile cele mai grele. Am devenit sclavii lor.

Arătă spre un colţ al grotei pe care lumina torţelor îl făcea şi mai sinistru.

— Am fost mii la început, dar în asemenea condiţii murim ca muştele... Uitaţi-vă!

Era un osuar... O îngrămădire de schelete dintre care unele mai purtau încă fâşii de carne putrezită.

Dar lucrul cel mai oribil erau marile păsări cu capete vag umane care se abăteau peste grămada de cadavre, căzând greoi pe un horn larg săpat în munte.

Aceste creaturi de coşmar, căţărate pe nişte picioare lungi şi cărnoase, se agitau în mijlocul festinului lor spurcat, cu pliscurile căscate, pline de rămăşiţe osoase pe care le sfărâmau şi le ciopârţeau cu aviditate, în timp ce fâlfâitul aripilor stârnea nori de praf.

— Necrofage, zise Cortez cu o strâmbătură de dezgust. Cam cum sunt vulturii la noi. Dar aceştia sunt extrem de inteligenţi şi de primejdioşi. Au devenit, într-un fel, aliaţii tarkienilor.

Urmă o tăcere, şi o clipă gândurile lui Sangrino se îndreptară spre laboratorul secret, spre ceea ce descoperise împreună cu Jeff.

Da, acum lucrurile se precizau. O dată cu descoperirea tarkienilor, fuseseră descoperiţi şi cei răspunzători de catastrofele planetare.

Nu putea să existe nici o umbră de îndoială. Aceste fiinţe reuşiseră să controleze misterioasa energie foto-electronică concentrată la limita Circuitului şi se servea de ea ca să distrugă lumile Confederaţiei.

Din spirit de ură şi răzbunare, bineînţeles, dar până unde putea să meargă această nebunie distrugătoare? Sangrino regreta că nu avusese timp să studieze mai bine harta zărită în laborator.

Acele puncte luminoase care clipeau nu indicau oare următoarele obiective ale tarkienilor?

Sangrino le împărtăşi şi celorlalţi acest gând şi o disperare imensă îi cuprinse pe astronauţii de pe *Galaxy*.

CAPITOLUL 44

Trecură două zile, două zile lungi şi penibile, interminabile.

Obligaţi la muncile cele mai grele, Tom Sangrino şi camarazii săi simţeau cum li se risipesc treptat toate speranţele.

Amestecaţi cu ceilalţi prizonieri, se osteneau sub supravegherea feroce a gardienilor, care întâmpinau cu lovituri de bice orice slăbire a ritmului.

Ieşirile din grotă erau sever păzite şi, chiar la ora când se schimba paza, o supraveghere atentă era întreţinută în cele patru colţuri ale sălii.

Orice fugă părea imposibilă, cu atât mai mult cu cât prizonierilor nu li se permitea niciodată să iasă la aer curat.

Şi apoi erau şi faimoasele păsări de pe Vorak, cu capetele lor pseudo-umane şi mereu în mişcare.

Se avântau, cădeau ca nişte pietre din înălţimea muntelui se abăteau asupra osuarului şi păreau că-i pândesc pe oameni cu un soi de voluptate periculoasă.

Cum se prăbuşea unul, păsările scoteau mici strigăte de bucurie şi se agitau pofticioase; uneori omul se ridica, şi atunci urma un concert de bombăneli, de clănţănituri din cioc şi de tropăituri furioase.

Dar moartea era mereu prezentă pentru a le satisface nepotolita poftă de mâncare şi corpurile fără viaţă aruncate la picioarele lor erau imediat devorate.

— Mâncători de stârvuri! mormăi O'Connor, scuipând în direcţia lor.

Lucrul se sfârşea şi, la apropierea serii, temnicerii tarkieni luau o pauză.

O altă echipă le lua locul, în vreme ce Sangrino şi ai lui erau readuşi la lanţurile lor de fier.

Li se aduseră castroane mari de lemn, pline de o apă grasă bună de întors stomacul pe dos, şi nici măcar O'Connor, cu toată foamea care îl chinuia, nu avu curajul să-şi înmoaie buzele în ea.

— Un porc s-ar otrăvi cu scârboşenia asta, mârâi el. Nu haliţi asta, băieţi, că vă umpleţi de bube.

— Ah, bubele, ce mai contează! exclamă Lurbeck, adulmecând supa.

— Păi, cum... Când o să ne întoarcem acasă, nu trebuie să arătăm prezentabili?

Ted Mason îi arătă lanţul de fier care îl lega de peretele de granit.

— Poţi să începi să-ţi încerci dinţii cu ăsta, îi zise el, dar te avertizez că e foarte tare.

Sangrino îi opri cu un gest.

— Nu, aşteptaţi, zise el. Jeff are dreptate. Poate că încă nu e totul pierdut.

— Ce vrei să spui?

De câteva clipe Sangrino observa cu interes mişcările necrofagilor şi o idee începea să-i încolţească în minte.

— Ascultaţi, zise el, acest horn este singura ieşire pe care o putem folosi. Alta nu există.

— Şi crezi că ne vor lăsa timp să ne căţărăm până acolo sus? zise O'Connor.

— Vorbesc de mijlocul de care ne vom folosi să ajungem în aer liber, şi cred că există.

Se întoarse spre Cortez care se aşezase lângă el.

— Crezi că am putea găsi o frânghie?

— O frânghie?

— Poate că cer un lucru imposibil, dar...

Cortez se apropie.

— Nu, zise el, nu e chiar atât de imposibil. Toate produsele finite, gata să părăsească muntele, sunt solid legate de frânghii vegetale.

— Am băgat de seamă.

— Cel mai dificil va fi să ne procurăm un sul.

— Să zicem vreo cincizeci de metri. Am examinat hornul.

— Fie. Dar cum ai s-o foloseşti?

— Va fi suficient să legăm un capăt de piciorul unei păsări şi s-o rănim. Un animal rănit are întotdeauna o reacţie de fugă. Pasărea va ridica frânghia în sus şi pe mine o dată cu ea. Când ajung afară, am eu grijă de ea. Iar voi...

Ideea era îndrăzneaţă, cu atât mai mult cu cât totul trebuia să se deruleze foarte repede, dar era perfect realizabilă, şi Sangrino o expuse în linii mari.

A doua zi seara, adică în momentul când se schimba tura şi treceau prin apropierea osuarului, Cortez urma să se prăbuşească, ca lovit brusc de moarte. În timp ce cei doi gardieni se aplecau asupra lui, Sangrino se repezea în osuar să fixeze frânghia de piciorul unei zburătoare, în timp ce Spencer şi Mason îi doborau pe cei doi tarkieni luaţi prin surprindere.

Restul se improviza, principalul fiind să ajungă în vârful hornului.

— O dată ajunşi acolo, vom vedea noi ce e de făcut, conchise Sangrino, dar vă previn că ascensiunea va fi grea, că nimeni nu va beneficia de vreun ajutor. E cu neputinţă.

Astronauţii îşi dădură asentimentul şi Sangrino se întoarse spre Cortez.

— Dar dumneata, domnule Cortez, vei avea forţa necesară?

— Voi încerca, dar orice ar fi, sunt de acord cu planul vostru. Prefer să mor în felul ăsta, vă asigur.

*

* *

Acum nu mai rămânea decât să-i procure frânghia necesară şi, a doua zi, Cortez luă asupra lui această însărcinare, cunoscând cel mai bine locul.

Sub pretextul unei nevoi naturale, obţinu permisiunea unui gardian, se strecură printre piesele finite şi reuşi să pună mâna pe un sul de frânghie pe care-l ascunse sub zdrenţele de pe el, înainte de a i-l înmâna lui O'Connor.

Acesta, datorită corpolenţei lui, reuşi fără multă greutate să-l sustragă privirilor tarkienilor care, la apropierea serii, păreau, de altfel, prea preocupaţi să asigure schimbarea echipei ca să se intereseze special de el.

Urmă drumul întoarcerii.

Strecurându-se cu abilitate printre diferitele grupuri de lucrători, Sangrino şi oamenii lui ajunseră în bună ordine la locul de adunare, imediat încadraţi de doi tarkieni cu privire severă.

De acum înainte totul avea să se petreacă cu o rapiditate extraordinară. În momentul în care treceau prin apropierea osuarului, Cortez, care începea să dea semne de oboseală, se clătină pe picioare şi se prăbuşi cu un horcăit de agonie.

Aşa cum se aşteptau, cei doi gardieni se aplecară asupra lui, pregătiţi deja să-i arunce corpul păsărilor respingătoare.

Acesta era semnalul. O'Connor scoase legătura de frânghie şi o trecu lui Sangrino care, ocolindu-l pe gardian, se fofilă printre păsări.

Acestea, surprinse, bătură din aripi, stârnind un nor gros de praf alb, dar Sangrino reuşi să apuce piciorul uneia dintre ele, fixă laţul şi trase de frânghie.

Apoi îşi vârî degetul în ochiul mare şi negru al necrofagului care, simţind durerea, scoase un urlet înfricoşător.

În clipa aceea, cei doi gardieni se ridicară, părăsindu-l pe Cortez, dar Spencer şi Mason, care se şi repeziseră, îi secerară cu o lovitură puternică la baza craniului.

Căzură ca nişte păpuşi de câlţi, fură uşuraţi repede de arme, în timp ce Sangrino se ridica în aer agăţat de frânghie.

Ascultând de reacţia de fugă prevăzută de Sangrino, pasărea, cu o batere furioasă din aripi, se ridică la verticală, trăgând după ea povara omenească.

Agentul spaţial ajunse la deschizătură în câteva secunde, se agăţă în trecere de o stâncă şi, sub brutalitatea şocului, pasărea căzu lângă el.

Îi făcu de petrecanie strivindu-i capul de stânca dură, desfăcu frânghia şi o fixă de o creastă stâncoasă.

Simţi imediat o presiune violentă. Lurbeck urca primul, urmat de O'Connor şi de Cortez, în timp ce Spencer şi Mason le protejau fuga.

După cum se şi aşteptaseră, alţi gardieni dăduseră fuga, alertaţi de tot acel scandal, dar şi ei erau victimele surprizei.

Seceraţi de rafalele ucigătoare, trei dintre ei se prăbuşiră, nemailăsând pe sol decât o masă de carne flască ce căpăta aspectul gelatinei.

— E rândul tău, Ted! zise Spencer.

Mason se avântă în sus, în timp ce Spencer continua să tragă. Acum confuzia devenise generală în cavernă; împiedicaţi de valul de oameni care se împrăştiau în dezordine prin praf şi păsările îngrozite care se repezeau inconştiente în mijlocul panicii, tarkienii se străduiau din greu să ajungă la osuar.

Mason urcă în urma lui Cortez, care, sprijinindu-se cu picioarele de peretele vertical, continua ascensiunea cu energia disperării.

În sfârşit, ajunse în vârf, urmat imediat de Mason, şi abia atunci se avântă şi Spencer.

S-l tragem repede de acolo, ordonă Sangrino.

Îşi uniră eforturile şi-l scoaseră pe roşcovan la suprafaţă. Era şi timpul ‒ rafalele armelor măturau pereţii stâncoşi chiar sub picioarele lui Spencer, dar acesta ajunsese lângă prietenii lui întreg şi nevătămat.

— Pe tot focul din cer! izbucni el. În viaţa mea nu mi-a fost atât de cald!

Se întoarseră cu toţii, cercetând spaţiul din jurul lor.

Sub slaba luminozitate ce venea dinspre stele se vedeau rămăşiţe stâncoase, panta abruptă.

În vale se puteau zări luminile ce indicau amplasamentul bazei.

Auziră voci şi ordine rapide, în timp ce lumina unor proiectoare era îndreptată spre munte.

Vânătoarea se organizase fără întârziere, şi puteau să prevadă cu uşurinţă că tarkienii vor pune totul în mişcare pentru a-i găsi.

— Pe aici, le arătă Cortez, luând-o înainte. Continuară să urce pe munte, încercând să câştige cât mai mult teren.

Mersul era greu, epuizant, şi toţi se întrebau cum putea să reziste Cortez în starea de epuizare în care era.

Urcuşul dură două ore lungi, după care ajunseră pe înălţimi. Cortez, cu sufletul la gură, se îndreptă spre o trecere scobită între două creste ascuţite.

Se făcu din nou tăcere. Cu o nouă speranţă, pământenii, conduşi de Cortez, pătrunseră într-o cavitate largă.

La capătul puterilor, se lăsară să cadă direct pe sol, şi primele luciri ale zorilor îi surprinseră în aceeaşi poziţie, cu excepţia lui Sangrino care, cu arma în mână, făcuse deja o cercetare rapidă a împrejurimilor.

Sangrino îşi trezi prietenii.

— N-am văzut nimic anormal, îi înştiinţă el. Dar cu siguranţă că vor scotoci platoul. Să nu rămânem aici.

Îl scutură pe Cortez, dar acesta nu mai mişca. Murise în timpul nopţii, stingându-se ca o lumânare care arsese până la capăt.

*
* *

Mica echipă o porni la drum.

În momentul când depăşeau o înălţime, Spencer, care mergea în frunte, scoase o înjurătură.

Un soare portocaliu se revărsa peste orizont, şi în lumina răsăritului se distingea foarte clar valea cu barăcile din lemn care se profilau la marginea spaţiodromului, dar *Galaxy* dispăruse.

— Blestem! exclamă Lurbeck, aplecându-se şi el. Ce-au făcut cu nava noastră?

Sangrino clătină din cap şi arătă spre soldaţii tarkieni care păreau că stau de pază în jurul unui spaţiu gol.

— Nu, zise el, *Galaxy* este tot la locul ei. Numai că au descoperit razele noastre de invizibilitate.

Era vorba de acele raze cu care era dotat *Galaxy* de la întâmplarea de pe planeta Jorak, procedeu care consta într-o radiaţie ce elimina fenomenele de refracţie, ceea ce conferea oricărui corp posibilitatea de a fi traversat de undele luminoase, şi asta fără absorbţia acestor unde.

Aşadar, tarkienii nu pierduseră timpul şi, declanşând invizibilitatea navei, se asigurau împotriva bănuielilor echipajelor pământene ce puteau să sosească pe Vorak.

Era uşor de prevăzut că se vor întreprinde cercetări pentru găsirea navei *Galaxy* şi a echipajului ei, iar tarkienii păreau că se tem de acest lucru.

Dar, pentru Tom Sangrino, povestea asta complica situaţia în mod neaşteptat.

— Nu putem încerca nimic, zise el. De altfel, nici nu suntem suficienţi de înarmaţi. Orice tentativă ar fi hărăzită eşecului.

— Ce propui, comandante? întrebă Mason.

— Propun să câştigăm cât mai mult timp. Cu siguranţă că există un mijloc, dar va trebui să-l găsim.

O'Connor mârâi. Se uită la peisajul stâncos din jurul lui.

— Nici asta nu e o soluţie. Încep să am crampe. Cum aţi vrea voi să gândesc eu cu burta goală? Simt c-o să leşin...

— Lasă vorba, îl întrerupse Sangrino cu asprime. Dar Spencer interveni:

— Are dreptate, comandante. Nu putem continua astfel. E o problemă de viaţă şi de moarte.

Sangrino îşi întoarse privirea spre spaţiodrom, către gigantica navă spaţială devenită invizibilă, apoi ridică privirea în direcţia opusă.

Dincolo de munţi şi căţărându-se spre cer, se întindea o zonă vegetală ce se pierdea în depărtarea cea mai adâncă.

— Să încercăm în partea aceea, zise el.

CAPITOLUL 52

Vreme de mai multe ore, în mijlocul unei ceţi groase, astronauţii îşi croiră drum printr-o vegetaţie deasă.

Căldura devenea copleşitoare. Pe măsură ce înaintau, deveneau mai îngrijoraţi, victime ale epuizării pe care încercau s-o ascundă, dar care se citea limpede pe feţele lor crispate. Înaintau la întâmplare, prin lumea aceea necunoscută ai cărei prizonieri erau.

Un curs de apă le potoli setea şi zăriră, printre plantele enorme, animale ciudate care fugeau la apropierea lor.

O'Connor se linse pe buze şi zise:

— În curând, vă promit o friptură suculentă. Tocmai mi-a trecut una pe sub nas. Pe Sirius, cred că am ajuns în ţara abundenţei!

Confecţionă o capcană cu ajutorul câtorva tije tari şi flexibile şi o arătă tovarăşilor lui.

— Când eram la Primerose din Tau Ceti... De fapt, mi se pare că v-am mai spus? O lege interzicea vânătoarea cu procedee clasice, vinovatul fiind condamnat la moarte. Am propus amiralului Greyson să folosim săgeţile, dar lumea aceea cunoştea folosirea arcului cu săgeţi, unde era chiar brevetat. Atunci, amiralul mi-a spus: „Jeff, nu avem nici o şansă, va trebui să mâncăm verdeaţă." „Verdeaţă, nu, cred că glumiţi", i-am spus eu. „Am eu o idee, amirale." Şi m-am prezentat cu o capcană inventată de mine şi chiar şi amiralului i s-a tăiat răsuflarea. „Pe şobolinozaurii de pe Jupiter, a strigat el, cu asta nu încălcăm legea! Dă-i drumul, bătrâne". O'Connor începu să râdă.

— Niciodată n-am prins atâta vânat cu şmecheria asta. Veţi vedea.

Se aventură în pădure, aranjă capcana şi se întoarse la camarazii lui, frecându-şi mâinile.

— Acum nu mai trebuie decât să aşteptăm. Dar faceţi linişte; animalele au auzul fin.

Începu aşteptarea. Trecu o oră, dar, când toţi începeau să-şi piardă răbdarea, un strigăt strident sfâşie tăcerea pădurii.

Se repeziră cu toţii, dar rămaseră ca trăsniţi în faţa capcanei. Aceasta funcţionase foarte bine, dar nu capturase un animal, căci creatura care se zbătea era o creatură omenească.

— O femeie! strigă O'Connor, complet uluit. Ca să vezi!

Sangrino se grăbea deja s-o elibereze, dar tânăra necunoscută îi alunecă printre degete şi o luă la fugă, cuprinsă de spaimă. Reuşi, totuşi, s-o ajungă din urmă.

— Nu fi proastă, fir-ar să fie! Ea îl privea cu ochi mari.

— Cine sunteţi?

— Nu-ţi fie frică, nu suntem tarkieni, răspunse Sangrino. Suntem oameni la fel ca tine.

Tânăra păru că se linişteşte. Văzu emblema Confederaţiei Terriene de pe uniformele lor.

— Domnul fie lăudat! suspină ea. Aţi sosit desigur cu nava aceea pe care am zărit-o acum trei zile.

— Exact. Tarkienii ne-au făcut prizonieri, dar am reuşit să fugim. Dar tu cine eşti?

— Mă numesc Suzanne Blanchard. Suntem un mic grup de coloni stabiliţi în ţinuturile înalte. Nu e prea departe de aici.

Tânăra zâmbi.

— Cred că vă e foame, nu-i aşa? Veniţi, vă conduc eu.

Călăuziţi de fată prin pădure, apucară pe o cărare printre tufişuri şi astfel ajunseră peste câteva minute într-un mic luminiş unde se înălţau câteva cabane prăpădite, făcute din lemn şi ramuri de copac.

*
* *

Colonia era formată din patru familii, în total vreo douăzeci de persoane de ambele sexe, al căror şef nu era altul decât Roland Blanchard, fratele Suzannei.

Reuşiseră sa scape de tarkieni, fugiseră şi ajunseseră în această regiune ospitalieră, unde trăiau de şase luni în cea mai completă izolare.

Roland Blanchard le expuse situaţia cu cea mai mare simplitate, servindu-le o mâncare cu carne şi legume, pregătită chiar de el cu un soi de devoţiune.

— Totuşi, cred că duceţi o viaţă foarte grea, zise Sangrino.

— Oh, nu, nu chiar! replică Blanchard. Am venit pe Vorak să începem o nouă viaţă, şi nimeni nu s-ar plânge, căci cunoşteam de la plecare toate dificultăţile pe care ni le rezerva această lume. Am rupt cu civilizaţia.

— Ce reproşaţi civilizaţiei?

— Ceea ce ne ia, exact ceea ce am venit să regăsim aici: o alimentaţie sănătoasă şi normală fără aportul produselor chimice cu formule respingătoare, aer curat, linişte şi o medicină naturală. După părerea voastră, suntem poate nişte retrograzi, dar considerăm că progresul denaturează rasa umană şi o orientează într-un sens rău, dacă se poate vorbi de orientarea rasei umane. Cuvântul ăsta mă sperie, judecând după preceptele, regulile şi legile dogmatice impuse de societatea secolului al XXIV-lea. Aici practicăm libertatea de gândire, am reluat adevărurile omeneşti bazându-ne pe „buna ştiinţă” a câtorva „înapoiaţi” numiţi Voltaire, Lamartine, La Bruyère sau Rousseau. Ah! Rousseau, domnilor, vă mai amintiţi de el? Vorbeaţi de singurătate? Dar singurătatea, spunea Vauvenargues, este

pentru spirit ceea ce este dieta pentru corp. Bineînţeles, a răspuns Pascal, ca să trăieşti singur trebuie să nu fii un înger sau o brută. Dar, fiţi siguri, domnilor, nu suntem nici îngeri, nici brute, suntem doar nişte oameni cu ochii deschişi spre infinit. Spre acel infinit al omului şi al creaţiei, căci amândouă sunt indisolubile. Înţelepciune? Da, cred că termenul se impune, căci înţelepciunea este cuprinsă în educaţie, nu cea a maşinilor cibernetice care ne îndoapă copiii ca pe nişte gâşte, ci în relaţiile sociale care sunt pământul fertil al spiritului şi al condiţiei umane. Da, bineînţeles, vă ghicesc gândurile: copiii noştri vor cădea în aceeaşi greşeală, se vor naşte civilizaţii care vor face lumea să comită aceleaşi erori, dar schimbul va avea loc. Vor exista alţi pionieri, alţi colonişti se vor răspândi în spaţiul etern şi vor transmite torţa altor generaţii pentru ca omenirea să nu dispară în propriile ei valuri.

Blanchard făcu semnul crucii, în vreme ce Suzanne, cu mâinile împreunate, spunea cu o voce fermă:

— Fie ca vorbele tale să fie auzite, părinte. *Amin!*

— Aăă!... Scuzaţi-mă, interveni O'Connor cu naivitate, credeam că domnul Blanchard e fratele dumitale.

Suzanne zâmbi.

— „Părinte” este o formulă cu care te adresezi preoţilor.

— Vreţi să spuneţi că încercaţi să reluaţi vechile tradiţii religioase? interveni Sangrino.

Blanchard deschise o uşă din fundul cabanei şi arătă un mic altar sumar confecţionat, cu tabernacolul şi crucifixul de argint.

— Aparţinem unei biserici reformate, zise el. Iată un lucru ucis de progres. Au fost distruse credinţa şi speranţa în inima oamenilor, dar aici, pe Vorak, încercăm să reînviem aceste vechi credinţe. Botez, celebrez căsătorii, dau iertare păcatelor, predic onoarea, probitatea şi mila.

Îşi lăsă auditorii să reflecteze asupra acestor cuvinte şi reluă:

— Bineînţeles, îmi veţi spune că omul din secolul al XXIV-lea are alte aspiraţii, alte concepţii despre univers, şi că ştiinţa îi aduce rezultate pozitive. Este incontestabil, dar asta presupune şi o prea mare rigiditate a spiritului, căci omul actual, cu formidabila lui putere tehnică, se crede ferit de greşeală. Făptuieşte ce-a hotărât, slăvindu-se pe sine, şi în asta constă pericolul, pentru că nu mai ţine cont de propriile lui slăbiciuni. Şi slăbiciunea e ceva omenesc, admirabilă de altfel în anumite privinţe, nu cea care duce la bicisnicie şi laşitate, ci cea a inimii. Şi aceasta, domnilor, se numeşte bunătate.

Sangrino dădu din cap.

— Vă apreciez filozofia, recunoscu el, este remarcabilă, dar a fost, totuşi, nevoie de progres şi de oameni curajoşi pentru cucerirea acestei lumi care acum vă aparţine. Şi asta nu se poate obţine decât printr-o luptă veşnică, o luptă în care oamenii mei şi cu mine suntem angajaţi.

— Ştiu, comandante...

— Tarkienii v-au izgonit de pe pământurile voastre.

— Cele pe care le avem acum ne ajung deocamdată.

— Fraţii şi prietenii voştri sunt pe cale să moară într-o grotă infamă. Două lumi au dispărut împreună cu mii de semeni de-ai voştri.

— Ne rugăm pentru ei.

— Domnule Blanchard, alte planete vor suferi aceeaşi soartă. Dacă nu intervenim, tarkienii îşi vor continua opera lor de distrugere. Poate că vom avea nevoie de ajutorul dumitale.

Părintele Blanchard închise uşa micii lui biserici.

— Vă aflaţi aici sub protecţia noastră, zise el. Veţi avea tot ajutorul de care aveţi nevoie, dar cu condiţia să nu fie deloc vorba de vărsare de sânge. Noi respingem orice

violenţă. Deplâng tot ce se întâmplă, bineînţeles, dar voinţa Domnului este singura pe care o putem accepta.

Urmă o tăcere, apoi Suzanne zise:

— S-a făcut târziu, şi probabil că sunteţi obosiţi. Am pus să vi se pregătească aşternuturile. Vreţi să mă urmaţi?

Noaptea cădea cu repeziciune şi astronauţii, înţelegând inutilitatea continuării unei astfel de discuţii, intrară în cabană.

După plecarea fetei, Spencer nu se putu abţine să nu bombăne:

— Nonviolenţi! Şi cu cele ce se petrec aici! Dar ce sunt, de fapt?

— Urmaşii spirituali ai vechilor quakeri sau baptişti, răspunse Tom Sangrino, dând din umeri. În sfârşit, cam aşa ceva... Oricum, nu trebuie să contăm prea mult pe ei.

— Ai vreo idee, comandante?

Sangrino se trânti pe o saltea moale de paie şi începu să caşte.

— Deocamdată, răspunse el, cea mai bună idee pe care v-o recomand este să dormim.

Se întinseră toţi, cuprinşi de oboseală şi epuizare. Numai Jeff rămase cu ochii deschişi. Nu-l lua somnul.

„Quakeri, îşi zicea el în sinea lui, scotocind prin memorie. Eu n-am auzit niciodată de aşa ceva...”

CAPITOLUL IX

Noaptea pusese stăpânire în întregime peste această regiune ospitalieră.

În cabanele învecinate, luminile se stinseseră de multă vreme. Era linişte, doar din când în când se auzea freamătul frunzelor mângâiate de vânt... sau pasul furiş al vreunui animal ce dădea târcoale prin partea locului.

O lumină nebuloasă cădea dinspre stelele îndepărtate, trecând printr-o fereastră cu grilaj, conturând saltelele de paie şi corpurile adormite.

Pentru a zecea oară, O'Connor deschise ochii şi oftă. Cum tot nu reuşea să adoarmă, începu să-şi blesteme stomacul. Bineînţeles, totul i se trăgea de la el, şi crampele care îi torturau burta alungau deja printre vechile amintiri copioasa tocană de carne şi legume servită de Blanchard.

Dar cine doarme nu se gândeşte la mâncare, zice proverbul, şi colosul închise ochii la acest gând măreţ pe care nici Gargantua nu l-ar fi respins într-o astfel de împrejurare.

Totuşi, şarpele lung de ceaţă era deja în încăpere. Se strecurase pe sub uşă, reptilă de fum alb, şerpuind acum printre saltele, atingând podeaua cu prezenţa lui nesubstanţială.

Fiinţa evanescentă îşi continuă înaintarea tăcută, luând pe rând aspectul unei curbe, unei spirale, unei serpentine şi chiar forma unei coloane înalte de abur care plutea în încăpere, vertical, în ciuda legilor gravitaţiei.

Pluti o clipă deasupra lui O'Connor, desfăcând tentacule fluidice precum o caracatiţă gigantică, apoi începu să se rotească în cerc, stăpânită de curiozitate.

În clipa aceea, colosul deschise ochii.

La început, nu-şi dădu prea bine seama ce se petrece deasupra lui, şi crezu că este victima unui coşmar.

„Uite că dorm treaz, îşi zise el. Probabil că sunt al naibii de obosit..”

Şi apoi, deodată, masa vaporoasă se lungi şi începu să alunece în direcţia lui. Era ca o eşarfă lungă de ceaţă care dansa în gol, în faţa ochilor lui uimiţi.

O'Connor se ridică dintr-un salt când creatura îl atinse uşor în trecere, se poticni de propria lui saltea şi se prăbuşi cât era de lungă cu un zgomot teribil.

Toţi ceilalţi se ridicară dintr-o mişcare.

— Ei bine, ce se întâmplă? întrebă Sangrino.

— O, comandante!... Pe Sirius!... Uită-te... Priveşte ce-am văzut şi eu...

— Unde?

— Acolo!

O'Conoor se ridicase în picioare şi scotocea încăperea cu privirea. Mason aprinse o lampă şi o ridică deasupra capului.

— Nu e nimic. Ce te-a apucat?

— Vă spun că era aici... L-am văzut, ce naiba! Era ca...

— Ca ce?

— Ei bine, nu ştiu... Era ca o fantomă... Da, asta e, o fantomă...

— O fantomă, mormăi Sangrino cu exasperare.

— Nu dormeam, comandante, te asigur... N-am visat.

— Închide gura şi dormi. Ajunge!

Mason stinse lampa şi se făcu din nou tăcere, în timp ce O'Connor continua să cerceteze încăperea cu o privire bănuitoare.

Dar, în fine, cum naiba, cum putuse să dispară atât de repede „lucrul” acela? Şi ce era?

*

* *

Noaptea se sfârşi, spre marea uşurare a lui O'Connor, şi, în zori, astronauţii îl regăsiră pe părintele Blanchard în faţa cabanei sale.

Înconjurat de câţiva dintre tovarăşii lui, alegea răsaduri, dădea sfaturi cum să se facă unele altoiri şi cântărea în mână ca un cunoscător câteva varietăţi de fructe proaspăt culese.

Zâmbi lui Sangrino şi oamenilor lui, în timp ce Suzanne se desprindea de grup şi le venea în întâmpinare.

— Sper că aţi dormit bine, zise ea, şi că „spirii" nu v-au necăjit prea tare.

— *Spirii*? întrebă Sangrino.

— Chiar aşa, interveni Blanchard, am uitat să vă prevenim. Sora mea i-a botezat astfel. Vorbesc de creaturile fumurii care dau târcoale prin cabanele noastre. Credeam că le-aţi remarcat.

— Vezi, comandante, că n-am visat! îi zise O'Connor. Unul dintre *spirii* ăştia se învârtea pe lângă mine noaptea trecută. Şi trebuie să vă spun că nu mi-a plăcut deloc.

Suzanne începu să râdă.

— Nu vă fie teamă, nu sunt periculoşi. Sunt prietenii noştri.

— Ciudaţi prieteni mai aveţi! replică Sangrino. Dar, de fapt, despre ce-i vorba?

— Fiecare lume are misterele ei, şi *spirii* aparţin celor de pe Vorak. I-am descoperit când am venit aici. Ar fi trebuit să branşez un fir electric în cabana voastră.

— Un fir electric?

— Se hrănesc cu energie. Cu siguranţă că sunt câţiva în cabana mea. Veniţi să vedeţi.

Îi duse pe astronauţi înăuntru, împinse uşa din fund şi le arătă două creaturi de fum care îşi disputau extremitatea unui fir de cupru ce atârna pe podea.

Fugind de tarkieni, micul grup reuşise să ia cu el un generator electric miniaturizat, de care se servea la acţionarea unei mori.

— Branşăm un fir în cabanele noastre, explică Blanchard, se îmbuibă cu energie şi ne lasă în pace.

— De unde vin? întrebă Lurbeck.

— Sunt stabiliţi nu departe de aici, şi e un spectacol extraordinar pe care mi-ar plăcea să vi-l arăt.

Îi conduse pe astronauţi prin pădure, de-a lungul unei pante destul de abrupte, care ducea la o serie de crevase ce formau un fel de cuiburi în scobiturile munţilor.

— Priviţi, făcu el.

Îţi dădea impresia unui lac. Într-o depresiune stâncoasă adâncă, largă de mai multe sute de metri, erau îngrămădite mii de creaturi ceţoase, de parcă un nor enorm ar fi luat în stăpânire cavitatea, căci efectiv aglomerarea aceea ciudată dădea impresia unui nor în mişcare.

Îngrămădiţi unii peste alţii, *spirii* şerpuiau, se ondulau, şi întreaga masă se găsea într-o lentă mişcare amiboidă.

— În ce categorie plasaţi aceste creaturi? întrebă Spencer, vizibil impresionat.

Blanchard îşi scarpină fruntea.

— Clasificarea e dificilă când nu se încadrează în normele obişnuite. Le situăm între vegetale şi animale, nu din punct de vedere fiziologic, căci aceste fiinţe sunt absolut anorganice şi lipsite de sensibilitate, ci în ceea ce priveşte inteligenţa. E vorba de o nouă formă de inteligenţă, care nu se aseamănă cu cea a albinelor sau a furnicilor, dar care ţine totuşi de un anume colectivism, chiar de o gândire de grup realizată în cea mai perfectă asociere.

— Spuneţi ca *spirii* se hrănesc cu energie? întreba Sangrino.

— Există o relaţie strânsă între aceste fiinţe şi perturbările atmosferice de pe Vorak. Când se produce o

furtună, ele captează fulgerul, şi fulgerul le serveşte drept hrană.

— Drace! interveni Ted Mason. Şi nu vă temeţi de contactul cu ele?

— Linişitţi-vă. Acumulează energie sub formă statică, nu e nici o primejdie. Dacă treceţi cu mâna printr-un *spir*, nu vă rămân în palmă decât nişte grăunţe gălbui, asemănătoare cu polenul. Dar atenţie! Iată că se apropie o furtună.

Nori mari şi negri urcau la orizont într-o masă compactă, întunecând cerul. Lucru ciudat, masele noroase păreau că converg spre depresiunea stâncoasă ocupată de *spiri*.

Trecură câteva minute, apoi, brusc, primele fulgere brăzdară cerul, pocnind ca nişte gigantice lovituri de bici.

Natura se dezlănţuise cu violenţă şi trăsnetul căzu de mai multe ori în depresiune, provocând o mişcare în valuri printre *spiri*, care păreau că acţionează în felul unei sfere electrostatice de laborator.

Era grandios, sublim şi îngrijorător totodată.

Cum puteau să asimileze aceste fiinţe energia colosală a câtorva milioane de volţi?

Furtuna se potoli, norii se risipiră şi totul fu din nou învăluit de tăcere. În depresiunea stâncoasă, *spirii*, ghiftuiţi de energie, se legănau greoi unii peste alţii, rotindu-se într-un perpetuu haos de lumină şi abur incandescente.

CAPITOLUL 63

Pe la mijlocul după-amiezii, George Spencer anunţa cu o anumită îngrijorare ciudata constatare pe care tocmai o făcuse.

Pistolul luat de la tarkieni nu mai funcţiona, iar Tom Sangrino, verificându-l pe al lui, obţinu acelaşi rezultat. Cele două arme, golite de încărcăturile lor electromagnetice, erau inutilizabile.

— Dar ce se întâmplă? întrebă Tom Sangrino, încruntându-se.

Suzanne Blanchard îşi manifestă părerea de rău.

— Îi cunoaşteţi pe făptaşi, zise ea. încă o ispravă de-a *spirilor*. Au găsit energia pe gustul lor şi au „ronţăit-o” în timp ce dormeaţi.

— Erau singurele arme de care dispuneam.

— Îmi pare rău, dar la noi nu veţi găsi altele. Nu suntem înarmaţi.

— Şi dacă suntem atacaţi?

— Nu vom fi atacaţi. Pentru a obţine protecţia Domnului, rugăciunile noastre vor fi cu siguranţă mai eficace decât armele voastre.

— Unde e fratele dumitale?

Tânăra surâse angelic.

— Am avut o naştere. Da, o fetiţă, o botează. Acum sunt douăzeci şi doi. O cifră norocoasă.

Nepăsarea în care trăiau aceşti oameni îi făcea, pur şi simplu, insuportabili. Tarkienii ameninţau universul, alte planete urmau să cadă sub efectul armelor lor distrugătoare, sute de mii de nevinovaţi aveau să piară în catastrofe planetare împotriva cărora nu exista nici o

apărare, şi oamenii aceştia, crezând numai în voia Domnului, nici măcar nu reacţionau.

Acceptau propria lor mizerie în cea mai completă dezinteresare, indiferenţi chiar faţă de propria lor soartă. Era de necrezut!

Dar Sangrino alungă repede gândul acesta; îi venise o idee. O expuse imediat după plecarea Suzannei.

— Ascultaţi, zise el, poate că avem mijlocul prin care să venim de hac tarkienilor, dacă vom şti să utilizăm extraordinarele proprietăţi fizice ale *spirilor*.

— Cum asta? întrebă Mason.

— Ştim acum că aceste fiinţe au o mare afinitate pentru energie când se prezintă sub formă dinamică. Dacă am reuşi să-i canalizăm spre baza tarkiană, sunt sigur că *spirii* îşi vor lua însărcinarea să reducă la tăcere toate generatoarele lor. Am putea paraliza dintr-o dată toată activitatea duşmanului.

— Pe lunile lui Jupiter! izbucni Lurbeck. Ai dreptate, comandante. Şi tarkienii n-ar mai putea nici măcar să-şi folosească armele, ceea ce ne-ar oferi posibilitatea să-i luăm prin surprindere. Dar cum să-i dirijăm pe *spiri*?

Problema era reluată, câteva momente mai târziu, în prezenţa părintelui Blanchard. La început, acesta arătă o oarecare reticenţă faţă de ideea lui Sangrino, dar, cum atacul bazei tarkiene nu necesita vărsare de sânge din partea *spirilor*, acceptă în linii mari.

Dar mai trebuia ca *spirii* să fie îndrumaţi spre locul ales... Fiinţele acelea nu erau uşor de condus şi nu te puteai aştepta la o bună înţelegere a lucrurilor din partea lor.

— Aţi spus dimineaţă că au o inteligenţă colectivă, zise Spencer. Cam ca la albine?

— Nu, nu chiar aşa.

— Când v-aţi instalat aici, de ce să fi venit să vă dea târcoale dacă nu din cauză că unii dintre ei fuseseră atraşi

de micul generator? Bineînţeles, aţi găsit soluţia de a branşa un fir electric, astfel încât să nu vă pompeze toată energia, dar cine i-a prevenit pe ceilalţi?

— Cred că George are dreptate, aprobă Sangrino. Când o albină descoperă o sursă de hrană, zboară repede să le anunţe pe celelalte. Şi *spirii* fac probabil la fel. După părerea mea, ar fi suficient să capturăm unul şi să-l ducem în apropierea bazei tarkiene. Imediat ce va repera locul, va preveni comunitatea şi vom provoca asupra bazei o avalanşă de *spiri*. După cele ce-am văzut astăzi, sunt convins că nu le vor lăsa o firimitură de energie!

— Nu e chiar atât de uşor să capturezi un *spir*. *Spirii* sunt fiinţe foarte bănuitoare şi temătoare, dar s-ar putea să reuşim. Oricum, nimic nu ne grăbeşte.

— Cum asta, nimic nu ne grăbeşte?

— N-aţi înţeles exact ce vrea să spună fratele meu, interveni Suzanne. Vrea să spună că nu vom putea întreprinde nimic decât după două-trei zile, adică atunci când *spirii* vor începe să sufere de lipsa hranei. Deocamdată, sunt ghiftuiţi şi nu veţi obţine nimic de la ei. Pe de altă parte, nu ne găsim în anotimpul furtunilor, cea de azi dimineaţă a fost destul de neobişnuită pentru această perioadă a anului. Trebuie să ne folosim de această şansă.

Astronauţii nu crezură util să intervină, dar speranţa renăştea din nou în sufletele lor. Sigur, trebuia găsit modul de a captura un *spir*, dar O'Connor îşi luase însărcinarea să confecţioneze o capcană pe măsura acestor creaturi.

Două zile mai târziu, părea să fi găsit soluţia şi îşi prezentă cu o oarecare mândrie „cursa”.

Semăna cu o cursă de şoareci, numai că prezenţa unui fir de cupru cu curent electric ţinea locul bucăţii tradiţionale de brânză.

Acelaşi fir, devenind prada *spirului*, declanşa un sistem de închidere automată şi ademenitul era prins.

*
* *

Tocmai se făcea noapte şi O'Connor îşi terminase demonstraţia, când se auzi muzică dinspre cabana lui Blanchard. Era o muzică de orgă cu modulaţii lente şi profunde.

— Ce i-a apucat? mormăi Sangrino, cu faţa crispată.

Se îndreptară cu toţii spre cabana învecinată, care era deja plină de toţi membrii coloniei. Se găseau acolo familia Mortimer, Pascal, Jolivet, cei doi fraţi Grazziani şi tânărul Cooper, fericitul tată.

Suzanne deschisese uşa micii biserici, în vreme ce degetele suple ale lui Blanchard alergau pe claviatura unei orgi meşterită destul de ingenios.

— De ce faceţi atâta gălăgie? întrebă Sangrino. Veţi atrage atenţia tarkienilor, fir-ar să fie!

Tânărul Cooper se apropie de el.

— Liniştiţi-vă, zise el cu respect. Nimic nu ni se poate întâmpla în această zi binecuvântată. Celebrăm o naştere.

— Vă felicit, domnule Cooper, pe dumneata şi pe soţia dumitale, dar...

— Oh, nu, nu este vorba de asta! Astăzi este Crăciunul.

— Crăciunul?

Privirea lui Sangrino se îndreptă spre crucifixul din bisericuţă, în vreme ce Suzanne venea spre el.

— Astăzi este 24 decembrie, preciză ea, şi sărbătorim naşterea lui Hristos. Ar fi trebuit să vă anunţ. Vă place muzica? Orga pe care o vedeţi este opera fraţilor Grazziani. E frumoasă, nu-i aşa?

Părintele Blanchard se ridicase. Pe buze îi apăru un mic zâmbet.

— Iată încă un lucru bun pe care l-aţi uitat, zise el. Pe bătrânul nostru Pământ, tradiţiile se pierd, dar aici, pe Vorak, vom avea într-o zi o biserică încăpătoare cu clopote mari. Deocamdată, respectăm cu ce avem această tradiţie. Vreţi să veniţi alături de noi? Vom cânta. Sper că veţi fi printre noi şi la revelion.

Se duse la orgă, scoase un acord, şi imediat toate glasurile porniră la unison.

Sangrino surprinse privirea stingherită a prietenilor săi.

— A vorbit de revelion, îi şopti O'Connor lui Mason. Ce voia să spună?

— Este o masă tradiţională care are loc la miezul nopţii.

— O masă? Ah, bunătate divină! se extazie uriaşul. Asta mă reîmpacă cu vechile tradiţii. Haide, băieţi, cântaţi, fir-ar să fie, altfel ratăm masa!

Cu toată îngrijorarea care nu-i dădea pace, Sangrino nu se putu opri să nu zâmbească. Simplitatea şi buna dispoziţie a lui O'Connor reuşeau totdeauna să-i descreţească fruntea, chiar în situaţiile cele mai critice.

Cântecul luă sfârşit.

— Domnul să ne binecuvânteze! zise Blanchard. Iar Suzanne adăugă:

— Veţi vedea că de Crăciun se întâmplă totdeauna un miracol.

Aceste cuvinte mai răsunau încă în mintea lui Sangrino când, a doua zi în zori, un zgomot de infern sfâşie liniştea muntelui, urmat de un imens gheizer de foc şi fum.

CAPITOLUL 68

Toată colonia era adunată în faţa cabanei părintelui Blanchard. Acesta se întoarse spre Sangrino şi oamenii lui.

— O navă a căzut pe înălţimi, anunţă el.

— O navă?

Raymond Pascal, decanul echipei, îşi croi drum prin grup.

— Am văzut-o, strigă el, da, am văzut-o... Eram pe câmp când s-a întâmplat. Mi s-a părut că se prăbuşeşte ca o piatră. Două reactoare nu funcţionau.

— Departe de aici?

— Nu, nu chiar.

— Să mergem!

Blanchard hotărî că numai bărbaţii să plece în direcţia accidentului, şi micul grup se avântă pe un drum dificil, plin de piedici.

Înaintarea fu lentă, ghidându-se după flăcările care continuau să urce spre cer.

Abia după două ore de efort reuşiră să ajungă pe un platou stâncos, bătut de vânturi, în mijlocul căruia se găsea epava unei astronave ce purta însemnele Confederaţiei Terriene.

Două reactoare explodaseră şi din rămăşiţele calcinate, proiectate la câteva sute de metri de acolo, ieşea încă un fum negru şi gros care se întindea în volute compacte.

Strigăte şi gemete se auzeau din toate părţile şi mici corpuri se târau printre pietre.

Erau copii, cel mai mare putea să aibă cel mult doisprezece ani. O femeie tânără încerca să-i adune, făcând uz de autoritate şi de blândeţe. Putea să aibă zece-cincisprezece ani şi avea părul pârlit până la rădăcină.

Toţi dădură fuga în urma lui Blanchard şi femeia avu un suspin de uşurare văzându-i.

— Oh, Doamne! murmură ea... E îngrozitor.

Cei doi piloţi fuseseră ucişi pe loc şi patru mici corpuri carbonizate au fost găsite în epava rachetei.

— Strângeţi copiii, zise Blanchard, nu-i lăsaţi pe platou. Vreo treizeci se grupau deja cu timiditate în jurul tinerei femei.

— Cine sunteţi? întrebă imediat Spencer. De unde veniţi? Ce s-a întâmplat?

Femeia începu să-i povestească cu o voce întreruptă de suspine. Se numea Nancy Wayne şi era de la Centrul de Educaţie de pe Gomara. Ea însăşi organizase această călătorie pentru a-i recompensa pe câţiva dintre elevii ei cei mai buni.

Dar, pe când astronava se pregătea să se întoarcă la bază, planeta Gomara explodase, spre marea stupefacţie a tuturor.

Dezorientată, nava rătăcise prin spaţiu până când depistaseră planeta Vorak. Încercaseră să aterizeze, dar o avarie survenită la două reactoare de frânare provocase catastrofa. Era un miracol că nava nu explodase în întregime.

Tăcu, în timp ce Spencer, O'Connor şi Mason, ivindu-se din epava rachetei, se întorceau în fugă. Reuşiseră să găsească arme termice într-un buncăr, lucru mult apreciat de Sangrino, dar părintele Blanchard nu se gândea decât la îndatoririle funcţiei sale. La bord se aflau victime şi acestea aveau dreptul la un mormânt.

— Nu va fi timp, zise Spencer. Incendiul s-a întins prea mult. Grămada asta de fiare se va prăbuşi dintr-o clipă în alta. Să părăsim imediat platoul. Grăbiţi-vă!

Sfatul fusese înţelept, căci, abia ajunşi pe celălalt versant al muntelui, nava făcu explozie cu un zgomot de tunet.

Sangrino privi îndelung la copiii grupaţi în jurul lui Nancy Wayne. Mulţi erau încă cuprinşi de spaimă.

— Ah, ăsta este miracol de Crăciun! murmură el. Treizeci şi doi de puşti. Asta ne mai lipsea.

*
* *

O'Connor terminase de tăiat o bârnă. Baraca începea să capete formă.

— 28... 29... 30 şi 31, reluă colosul, dând din cap. Ciudat, dar eu nu numărasem decât 30.

— Sunt doi gemeni, preciza Lurbeck. Asta te-a înşelat.

— Ah, păcat! Ar fi fost o gură mai puţin de hrănit. Nancy Wayne sosea, cu micul ei aer de majordom. Părea a-şi recăpăta culorile şi purtarea ei obişnuită.

— Aveţi grijă, zise ea, ca toate ferestrele să fie orientate spre nord.

— Ăăă!... Bine, domnişoară.

— Nu neglijaţi să astupaţi toate fisurile. Cel puţin, să nu fie curent. Părinte Blanchard...

— Da?

— Aş vrea să vă spun, în legătură cu alimentaţia...

— Nu vă fie teamă, domnişoară.

— Nu asta voiam să spun, părinte. Fără carne sau suc de carne. Cum pregătiţi ciorbele şi tocana de legume?

— Ei bine, când...

— Bun, voi fi personal de faţă. În privinţa fructelor, le vom coace sau le vom fierbe, dar şi fructele uscate sunt la fel de bune. Ăăă!... în privinţa apei, aveţi filtre?

— Apa este foarte bună, vă asigur.

— Am putea s-o şi fierbem, dar aş prefera să completez fierberea cu o filtrare. Poate că am putea folosi cărbune de lemn.

— Spuneţi-mi, întrebă O'Connor care dădea întruna din cap, ce au puştii? Sunt bolnavi?

— Oh, nu, nu, deloc! Sunt copiii cu cea mai bună sănătate din tot universul. Tocmai că nu vreau să-i lipsesc de acest privilegiu. Cât priveşte uniformele pe care le aveţi... sunteţi astronauţi, da, mi s-a explicat totul. Aş prefera să nu vă apropiaţi prea mult de copii. Hainele ar putea să conţină ceva microbi necunoscuţi şi...

— Ar trebui să faceţi o listă, zise Sangrino care tocmai îşi făcuse apariţia cu o ţigară între buze. Sper că fumul nu vă deranjează?

— Nu glumi, zise Nancy puţin cam tăios, aceşti copii aparţin unui centru experimental. Cu excepţia mea şi a altor câţiva pediatri, copiii aceştia n-au intrat în contact de la naştere cu nici o altă fiinţă omenească. Au fost crescuţi de maşini cibernetice care le furnizau o alimentaţie riguroasă, dozată de cei mai buni chimişti de pe Gomara. Exista un control permanent al atmosferei, temperaturii, somnului şi reacţiilor metabolice, durerea le era necunoscută şi emoţia judicios condiţionată.

— Condiţionată? Şi ce se urmărea cu toate astea?

— Obţinerea unor supraoameni, comandante... Da, aveţi în faţa voastră elita omenirii. Aceşti copii ai ştiinţei vor prelua într-o zi schimbul unei omeniri decadente şi prea fragile. Din nenorocire, ei pot fi încă victime ale contaminării, şi tocmai asta aş vrea să evit. Dar cred că în curând vom găsi un mijloc de a părăsi această lume.

— Se pare că nu ţineţi seama de prezenţa tarkienilor, domnişoară. În locul dumitale, contaminarea asta m-ar îngrijora cel mai mult!

— Comandante Sangrino, voiam doar...

— Ajunge! Sosirea voastră ne pune şi nouă destule probleme. Nu trebuie uitat nici asta.

— Vă temeţi de ceva? interveni unul dintre fraţii Grazziani.

— Eu, în locul dumitale, n-aş sta aici.

— Bine, dar ce se întâmplă?

Agentul spaţial întoarse capul spre platoul unde se prăbuşise astronava.

— Sunt multe şanse ca explozia să fi atras atenţia tarkienilor. Şi mă tem că vor trimite un comando spre locurile acestea.

— Nu ne putem împotrivi voinţei Domnului, răspunse Blanchard.

— Sunteţi liberi să vă lăsaţi masacraţi, răspunse tăios Sangrino, numai că avem aici treizeci şi doi de puşti care au dreptul să trăiască. Tot aşa gândesc şi oamenii mei. Puneţi santinele în faţa defileelor.

Sangrino simţi foarte clar că membrii coloniei nu aprobau în unanimitate hotărârea lui, dar ordinele îi fură totuşi executate.

Au fost verificate armele găsite la bordul navei şi faptul că erau într-o stare excelentă liniştise pe toată lumea.

Lucrul fusese reluat în colonie, unde toţi îşi dădeau osteneala pentru terminarea barăcii rezervate copiilor lui Nancy Wayne.

Aceasta părea să fi renunţat puţin la aerele ei de majordom, dar arăta faţă de Sangrino o anumită răceală.

„O tânără cât se poate de insuportabilă”, îşi zise agentul spaţial, şocat de atâta nepăsare şi dezinvoltură.

Presentimentul rău pe care-l avea şi îngrijorarea nu puteau decât să sporească văzând dezarmarea morală a acestor oameni în faţa teribilelor primejdii care îi ameninţau.

Părintele Blanchard vorbise de slăbiciune, de laşitate, justificând pe una şi dispreţuind pe cealaltă, dar în ce

categorie ar fi trebuit situate sentimentele pe care se străduia să le apere?

CAPITOLUL XII

— Bună ziua, dom’le.

O’Connor îşi lăsă lucrul şi ridică uşor capul spre un băieţel care îl privea cu curiozitate.

— Mă numesc Patrick, reluă copilul. Pe tine? Colosul scoase un mârâit.

— Nu te apropia, o să iei microbi, băiete... Haide, cară-te, şi întoarce-te în culcuşul tău de vată.

— Fratele meu a şi luat nişte microbi. Are o anghină.

— Mda, o anghină!... Vezi, a început... Dacă asta ar putea să vă închidă pliscul la toţi...

— Auziţi, dom’le...

— Ce mai vrei?

— Pentru ce este cuşca aceea pe care ai pus-o în cabana ta?

— Ca să prind un animal mare. Mda! Un animal mare, plin de fum.

— Precum cel pe care l-am văzut?

— Ce-ai văzut?

— L-am văzut, dom’le, animalul mare e în cuşcă.

— Pe Sirius!

O’Connor o luă la fugă spre cabană, strigând după prietenii lui. Aceştia se repeziră şi ei şi încremeniră în faţa cursei.

Aceasta funcţionase perfect şi în interior se găsea blocat un *spir* aflat şi acum în contact cu firul electric care servise drept momeală.

— Ei bine, iată un lucru bun! exclamă Sangrino, uşurat. Dacă am avea timp să mergem până la capăt...

Numai că temerile lui fură confirmate aproape imediat.

Printre colonişti domnea o agitaţie anormală. Sosise în fugă unul dintre fraţii Grazziani. Tânărul venea direct de la defileu şi pe faţa lui se putea citi o mare tulburare.

Se repezi spre Sangrino.

— Comandante... Să mă ajute Domnul după tot ce am văzut!

— Vorbeşte, fir-ar să fie!

— Tarkienii! Sangrino simţi că păleşte.

— La cât timp?

— Zece minute. Urcă spre platou. Dar e posibil să nu treacă pe aici. Mai e un drum care dă ocol taberei.

Instinctiv, privirea lui Sangrino se îndreptă spre copii, care, brusc, se grupaseră în jurul lui Nancy.

— Evacuare imediată, ordonă el. Nimeni nu mai rămâne în tabără.

— Nu vom avea timp să fugim, interveni Blanchard.

— Faceţi ce vă spun. Împrăştiaţi-vă pe coasta muntelui, ascundeţi-vă în desiş şi nu faceţi nici o mişcare. Domnişoară Nancy, nu sta aici, ia-ţi puştimea; grăbeşte-te, fir-ar să fie!

— Soţia mea nu poate fi transportată, zise tânărul Cooper. Şi mai e şi copilaşul...

— Te vom ajuta. Anton, Ted, George, însoţiţi-i pe aceşti oameni. Jeff, tu rămâi cu mine.

Agentul spaţial îşi scoase pistolul termic.

— Nu trageţi decât în ultima clipă şi la ordinul meu. Împrăştiaţi-vă!

Toţi fură cuprinşi de panică. Se năpustiră pe coastele munţilor într-o debandadă generală.

O'Connor şi Sangrino părăsiră tabăra şi începură să urce în spatele lui Nancy şi a grupului ei de copii. Unii dintre ei alunecau pe pietre şi cei doi bărbaţi depuseseră adevărate strădanii să-i ducă la adăpost.

Pe celălalt versant, Lurbeck, Spencer şi Mason îi ajutau pe ceilalţi împreună cu Suzanne şi cu părintele Blanchard.

Coloniştii ajunseseră la o barieră stâncoasă care le servea drept adăpost natural, dar câţiva oameni se mai târau încă pe flancul muntelui. Spencer făcu un gest şi încremeniră cu faţa la pământ.

Trecu un minut... Apoi două... trei. Tăcerea apăsa asupra muntelui. Sangrino stătea nemişcat. La câţiva metri de el, surprinse privirea lui Jeff şi mişcarea liniştită a capului său. Tarkienii ocoliseră tabăra şi îşi continuau înaintarea spre platou.

Era şi asta o şansă.

Un copil tuşi undeva în boscheţi şi Sangrino se întoarse spre Nancy. Îi înţelese neputinţa şi confuzia, dar se târî prin frunziş şi îşi puse mâna peste gura copilului. Se făcu iar linişte.

Micul Patrick stătea chiar în faţa lui O'Connor, cu mâinile prinse solid de o rădăcină. Era alb la faţă.

— Nu mişca, îi şopti colosul. Nu mişca deloc.

— Frăţiorul meu...

O'Connor se întoarse, dar Sangrino fusese mai rapid. Ajunsese lângă copilul care ardea din cauza febrei şi-l lungise lângă el. Anghina lui se agrava în mod serios, gâtul îl durea intens. Protecţia oferită de Sangrino îi întrerupse gemetele.

Trecură mai multe minute, într-o tăcere totală, cu excepţia vântului şi a câtorva insecte ce ţârâiau pe sub pietre. Încet, soarele cobora în spatele crestelor dantelate şi umbrele se lungeau. Un vânt răcoros mătura boscheţii.

Nancy se târî spre Sangrino, cu buzele uscate şi respiraţia întretăiată.

— Micuţii sunt la capătul puterilor, şopti ea. Dar Sangrino întoarse brusc capul. Ecoul sonor al unui tropăit trecea de la un munte la altul.

Se ridică, dar O'Connor localizase deja sursa zgomotului: îi arătă, într-un amestec de umbră şi lumină, şirul lung şi mişcător care cobora de pe platou.

Faţa lui Sangrino se crispa; tarkienii făceau cale-ntoarsă, dar de data asta o luaseră pe drumul care trecea prin tabără.

Îi făcu un semn lui O'Connor şi amândoi se lăsară să alunece câţiva metri pe flancul muntelui.

Dacă lupta devenea inevitabilă, cel puţin să-şi asigure poziţii excelente de tir.

Dar, pe când totul se desfăşura în tăcerea cea mai deplină, un copil alunecă de-a lungul pantei, antrenând o avalanşă de pietre. O'Connor reuşi să-l apuce şi-l ţinu cu mâna lui solidă. Înspăimântat, copilul nu mai mişcă.

Coloana tarkiană, trupă monstruoasă, adevărată legiune de scarabei umani, pătrundea în valea îngustă.

Picioarele cu gheare sfâşiau solul cu o încetineală măsurată, şi un întreg val de carapace strălucea în bătaia soarelui. Ca o scurgere de lavă.

Dar iată că acum trupa ajunsese în apropierea taberei. Tarkienii se opriseră şi priveau surprinşi colibele şi barăcile în construcţie.

În iarbă zăceau găleţi, cazmale, târnăcoape, şi ele nu scăpară atenţiei lor.

Fu dat un ordin şi tarkienii se răspândiră în tabără. Lungi minute putură fi văzuţi mergând de la o cabană la alta, scotocind, aplecându-se peste urmele lăsate în praf.

Deodată, dinspre cabana părintelui Blanchard se auziră câteva note muzicale; degete nepricepute apăsau cu curiozitate clapele orgii.

Apoi se făcu din nou tăcere.

Sangrino se întoarse spre copilul ţinut de O'Connor; puştiul se sprijinea cu disperare pe o piatră mare şi aceasta, sub greutatea lui, începea să se clatine periculos.

Într-o străfulgerare, Sangrino întrezări catastrofa şi se răsturnă pe o parte ca să prindă piatra. O blocă în ultima clipă.

Dedesubtul lui, abia la vreo douăzeci de metri, tarkienii se regrupau, cuprinşi brusc de o vie agitaţie: foarte recent nişte oameni ocupaseră locul acela şi lucrul acesta le provoca îngrijorare.

Răsună un ordin şi coloana se puse în mişcare, traversă tabăra şi o coti în direcţia pădurii.

Sangrino oftă când îi văzu trecând în şir indian, dar, aproape imediat, sângele îi îngheţă în vine.

Strigăte răsunară pe coasta muntelui vecin; un copilaş plângea undeva, şi acesta nu era altul decât nou-născutul.

Aşa se declanşă drama. Întorcându-se dintr-o singură mişcare, tarkienii ridicară capetele şi îşi îndreptară ochii fără pleoape în direcţia ţipătului. Se repeziră spre locul acela şi lupta începu.

— Foc! strigă Sangrino.

Trase primul şi rafala lui îi opri pe tarkieni în plin elan. Doi dintre ei se prăbuşiră, în vreme ce ceilalţi, folosindu-se de arme, începeau să tragă la întâmplare.

Rafale ucigătoare măturară pantele, făcând să explodeze pietre într-un vacarm înspăimântător.

Se auziră strigăte şi urlete. Solul se crăpa, se despica, se înroşea chiar sub rafalele repetate.

Dogoarea înmuia pământul care devenea un soi de magmă incandescentă ce începea să curgă de-a lungul pantei.

Sangrino şi O'Connor îl luară pe copil şi ajunseră la o îngrămădire de stânci. În vremea asta, Lurbeck, Spencer şi Mason atacau şi ei, semănând moarte printre tarkienii atacaţi acum prin spate.

Seceraţi de rafalele ucigătoare, tarkienii erau prinşi într-o groaznică împroşcare de pietre şi fum. Abdomenele le explodau şi crăpau ca nişte rodii prea coapte.

Sangrino şi O'Connor îşi reluară tirul, dar printre asediatori se stârnise deja debandada generală. Nu trebuia să rămână supravieţuitori. Riscul era prea mare!

Mânerul armelor devenise fierbinte şi cei doi bărbaţi îşi simţeau podul palmei încălzindu-se în contact cu oţelul, dar în curând Sangrino se ridică.

Lupta se sfârşise şi din trupa tarkiană nu mai rămăseseră decât rămăşiţele calcinate, răspândite în praful roşu, fumegând!

*
* *

Sigur, lupta se sfârşise în avantajul oamenilor, dar bilanţul era teribil: şase mici corpuri carbonizate, corpul unuia dintre fraţii Grazziani şi cel al bătrânului Jolivet.

Tânăra doamnă Cooper murise şi ea, în urma unei hemoragii pe care nimeni nu putuse s-o oprească, iar fetiţa ei, lipsită de îngrijire, îşi dăduse ultima suflare în braţele tatălui.

Cooper se uita spre Sangrino cu faţa scăldată de lacrimi, dar acesta, mânios, înainta spre colonişti.

— Înţeleg ce simţiţi acum, le strigă el. Dar toţi sunteţi vinovaţi de ceea ce s-a petrecut. Şi dumneata mai mult decât oricine, domnule Blanchard. Eu şi oamenii mei vă prevenisem. Sosirea acestei nave nu putea decât să atragă atenţia tarkienilor. Acum, contemplaţi-vă rezultatul. Că vă place să opuneţi rugăciunea forţei, asta vă priveşte, dar nu când aveţi nevinovaţi în grijă. Asta ţineam să vă spun.

Se aşternu o tăcere apăsătoare. În ochii lui Blanchard apărură lacrimile, dar în privirea lui se ghicea şi o revoltă

surdă. Sangrino surprinse aceeaşi expresie pe toate feţele, în vreme ce Suzanne încerca să intervină cu o voce tremurătoare.

Sangrino nu-i acordă atenţie.

— Nu mai puteţi rămâne aici, continuă el. Dispariţia acestei coloane îi va nelinişti pe tarkieni şi vor trimite alta. De data asta, va fi un masacru. Luaţi cu voi tot ce vreţi, dar cât se poate de repede. Blanchard, ai vreo idee?

— Către est, spre platourile înalte. Acolo sunt nişte grote unde poate că...

— Atunci, nu mai aşteptaţi. Strânge pe toată lumea. Mai sunt câteva ore până la căderea nopţii, şi trebuie profitat. Îmi pare rău pentru morminte, dar nu e timp de ele.

— Acordaţi-ne măcar câteva minute, imploră tânărul Cooper, îngenuncheat în faţa corpului copilaşului său.

— E un ordin, domnule Cooper. Iar dumneata, domnişoară Wayne, ia toate măsurile necesare. Viaţa va fi aspră pentru aceşti copii.

— Sunt epuizaţi, comandante.

— Epuizaţi şi în viaţă! Ceilalţi sunt morţi, domnişoară.

— Nu aveţi milă...

— Mila nu are ce căuta în situaţia în care ne găsim. Este o problemă de supravieţuire. Trei dintre oamenii mei vor rămâne cu voi. Şi acum, gata. Toată lumea la drum!

— Iar noi ce facem? îl întrebă colosul, venind spre el.

— Nici o schimbare. Aplicarea proiectului. Vom lansa *spirul* asupra bazei tarkiene. Adu cuşca, plecăm imediat George...

— Da, Tom.

— Dacă acţiunea reuşeşte, veţi fi avertizaţi cu uşurinţă. Supravegheaţi cerul şi veţi vedea miile de *spiri* repezindu-se spre bază. Acesta va fi semnalul. Ne întâlnim cu toţii cât se poate de repede la poalele muntelui. Şi atunci va fi

rândul nostru să acţionăm. Dacă nu se întâmplă nimic, aşteptaţi întoarcerea noastră. Haide, mult noroc!

Întoarse spatele, dar părintele Blanchard îi puse mâna pe umăr.

— Nu puteţi pleca singuri, zise el. Aveţi nevoie de un ghid ca să vă apropiaţi de bază.

— Pe cine propui? Pe mine.

Sangrino dădu din cap. Cuvintele erau inutile.

— Foarte bine. La drum.

CAPITOLUL XIII

Prin păduri şi văi, înaintarea continua sub conducerea lui Blanchard. Nu se simţea nici cea mai mică adiere de vânt şi aerul însuşi avea un miros de ouă clocite.

Toţi trei mergeau în tăcere. Existau şanse ca tarkienii să nu înceapă căutările înainte de ivirea zorilor. De aceea sperau să profite de timpul de care dispuneau până când se crăpa de ziuă.

Dar fiecare pas era o luptă cu stâncile dure şi alunecoase, cu boscheţii spinoşi care se iveau în teribila lor încâlceală, împotriva păsărilor cu cap omenesc care veneau să se cuibărească în scobitura stâncilor şi fugeau cu un zbor greoi la apropierea oamenilor.

Nu atacau, dar păreau că îşi pândesc prada cu o răbdare diabolică, la cel mai mic pas greşit, la cea mai mică pierdere a echilibrului.

Necrofagii rămâneau atenţi şi vigilenţi, dar, din când în când, unul dintre ei venea să bată din aripi în faţa oamenilor, cu o ironie feroce.

Puţin câte puţin, solul începu să se ridice, urmă o pantă lină, şi cei trei bărbaţi ajunseră în curând pe un platou invadat de mari arbori seculari. Aici începea o junglă deasă, dincolo de care se găseau munţii ce mărgineau baza tarkiană.

Sangrino comandă o oprire, şi Blanchard, din prudenţă, îi trase pe cei doi astronauţi spre o îngrămădire de stânci.

Pătrunseră într-o scobitură largă acoperită cu muşchi, adevărate cataracte vegetale.

Blanchard scoase câteva provizii, pregătite în grabă, şi le distribui, în timp ce Sangrino îşi îndreptă privirea spre *spir*.

Creatura de ceaţă începea să dea semne de nerăbdare şi nervozitate. Se încolăcea în toate sensurile, se întindea, se contracta. Prin materialul translucid, părea să fi căpătat un aspect ameninţător.

Blanchard îl arătă cu degetul.

— Până la urmă, va fi înfometat, zise el. Va fi perfect pregătit pentru ceea ce aşteptăm de la el.

— Cât drum am parcurs până acum? întrebă Sangrino.

— Oh, nu prea mult... Trei sau patru kilometri.

— Câţi mai sunt?

— Am putea ajunge pe la mijlocul nopţii. Nu vă fie teamă, cunosc drumul.

Tocmai terminaseră de mâncat când un zgomot de paşi îi făcu să ciulească urechea. Cu o mişcare scurtă, Sangrino şi O'Connor scoaseră armele termice.

Se fofilară fără zgomot până la bordura de stânci, cu toate simţurile în alertă, dar în noaptea care abia se lăsase îl descoperiră repede pe vizitator.

— Pe Sirius! bombăni O'Connor.

Îl recunoscuse pe micul Patrick, care continua să se învârtească în jurul stâncilor, cu un pas ezitant. Sangrino făcu un salt şi puse mâna pe el.

— Patrick! Ce faci aici, fir-ar să fie? Băiatul surâse.

— Ştiam eu că o să vă găsesc, zise el. Am urechea fină, vă urmăream.

— Dar de ce? De ce n-ai rămas cu ceilalţi? Ce te-a apucat?

— Nu vreau să mă duc cu ceilalţi.

Foarte calm, copilul dădu uşor din umeri.

— Vreau să ştiu ce veţi face cu *spirul*. Aş putea să ştiu?

— Patrick! interveni şi Blanchard. E curată nebunie. Ah! Doamne, ajută-ne! Ce vom face cu el?

Sangrino, cu o mişcare furioasă, îl trase pe puşti la adăpostul stâncilor. Cum să meargă mai departe cu drăcuşorul acela împieliţat?

Şi totuşi, îi fu milă de el.

— Probabil că-i e foame, zise el. A mai rămas ceva?

— Puţină carne afumată, ceapă şi pesmeţi, răspunse Blanchard.

Dar O'Connor se grăbi să adauge:

— Liota asta de copii nu suportă carnea. Ceapa o să-i ajungă, şi apoi e ghiftuit cu vitamine. Hei, Patrick, nu-i aşa că-ţi place ceapa, micuţule?

Băiatul dădu cu timiditate din cap.

— Da, dom'le.

Noaptea venise cu repeziciune, înghiţind crestele muntoase, şi abia atunci Sangrino dădu semnalul de plecare, când sosirea neaşteptată a lui Nancy Wayne declanşa o nouă surpriză.

Tânăra femeie venise după urmele lui Patrick şi era un adevărat miracol că reuşise să ajungă până la el. În cursul unei opriri, observase dispariţia băiatului.

Sigur, Spencer se opusese, dar reuşise să se sustragă de sub observaţia lui şi s-o pornească în căutarea lui Patrick.

— Domnul fie lăudat, l-am găsit! exclamă ea, strângându-l pe puşti în braţe.

— Ţi-ai pierdut minţile, îi zise Sangrino. După tot ce s-a întâmplat, crezi că asta mai lipsea?

— Nu vă fie teamă, voi găsi drumul. Voi...

— În plină noapte? Nici nu poate fi vorba. Veţi rămâne aici, dar, pe tot focul din cer, nu vă mişcaţi din gaura asta! Vă vom lua la întoarcere.

Apoi puse mâna pe cursa transparentă în care spirul îşi continua mişcările rapide. Apariţia lui Nancy părea a-l fi surescitat şi tânăra femeie se dădu uşor înapoi.

— Nu vă fie teamă, îi zise Blanchard, creatura aceasta nu-i primejdioasă.

— Ce veţi face?

Nimeni nu avu curajul să-i răspundă. Sangrino dădu semnalul de plecare şi mica trupă o porni prin junglă.

Abia după o oră, pe când se opriseră spre a-i permite lui Blanchard să se orienteze, agentul spaţial îşi îndreptă din nou atenţia asupra *spirului*.

Se simţi cuprins de o teamă surdă: *creatura aceea era într-adevăr atât de inofensivă pe cât se încăpăţâna să creadă Blanchard?*

Nu îndrăzni să-i mărturisească temerile: în aventura asta, *spirul* avea de jucat un rol important, şi deocamdată numai lucrul acesta avea importanţă.

CAPITOLUL 86

Bătrânul Pascal şi Suzanne conduseseră colonia spre platourile înalte unde se aflau grotele care aveau să servească drept refugiu.

Călătoria fusese grea şi, către sfârşitul zilei, hotărâseră să se oprească pe la jumătatea înălţimii.

Atunci observase Nancy Wayne dispariţia lui Patrick. Copilul lipsea la apel şi tânăra femeie fusese cuprinsă de disperare.

Fusese nevoie de toată autoritatea lui Spencer ca să n-o pornească înapoi. Dar, ceva mai târziu, profitând de o slăbire a supravegherii, se repezise pe un drum stâncos ce ducea spre vale.

Nu-l putea părăsi pe copil. Poate fusese cuprins de o slăbiciune... Poate se mai târa încă de-a lungul pantei...

Pentru ea, oamenii aceştia ai spaţiului nu aveau inimă, erau lipsiţi de milă.

Totuşi, curajosul Spencer se hotărâse să se întoarcă când aflase de la un copil de plecarea grabnică a tinerei femei.

Parcă nu era în toate minţile! Încercase s-o prindă din urmă, se repezise cu disperare în direcţia văii, şi atunci începuse totul: urmele lui Nancy în praf, noaptea care venea cu repeziciune, cursa nebună de-a lungul pantei!

Deodată, apăruseră dâre lungi şi ceţoase, alunecând printre stânci, înaintând spre Spencer de parcă ar fi vrut să-i bareze drumul.

Aceste creaturi erau inofensive şi roşcatul ştia că puteai să treci prin ele fără cel mai mic risc... „Doar un pic de praf asemănător cu polenul”, spusese Blanchard.

Chiar aşa se şi întâmplă, dar în momentul acela Spencer se simţi invadat de o senzaţie neplăcută. Un frig intens îl

pătrunse până la oase şi fu cuprins brusc de o imensă slăbiciune.

Se dădu înapoi. Dar ce se petrecea?

Încercă încă o dată să forţeze barajul de ceaţă, dar alte creaturi soseau în masă şi înţelese primejdia, o primejdie împotriva căreia nu putea lupta.

Gândul îi zbură imediat la Nancy..., la Patrick... Strigă, dar nu obţinu nici un răspuns.

Fu încă o dată gata să se avânte înainte, dar un al doilea contact cu acele creaturi îi îngheţă sângele.

Pe Sirius, ce însemnau toate astea?

Furios, roşcovanul se întoarse. Tâmplele i se zbăteau, capul i se învârtea, îşi simţea picioarele moi... moi...

Se îndreptă spre platourile înalte unde mica trupă ajunsese deja şi, o clipă, îşi trase sufletul.

Datorită constituţiei sale solide, părea a-şi fi regăsit echilibrul când, câteva momente mai târziu, pătrundea în grote.

La început, nu înţelese prea bine ce se petrecea. Suzanne şi bătrânul Pascal erau aplecaţi peste un mic corp ghemuit. Murise unul dintre copii şi membrele îi erau deja îngheţate. La lumina torţelor, faţa lui era extrem de palidă.

— Unde e Nancy? întrebă Ted Mason, venind împreună cu Lurbeck înaintea roşcovanului. Dar Patrick?

Dar Spencer continua să se uite la cadavru.

— Ce s-a întâmplat?

— Oboseala, epuizarea, răspunse Suzanne. Bietul micuţ n-a suportat călătoria.

În clipa aceea, Spencer zări masa ceţoasă care se legăna molatic printre pietre. Un *spir* se târa în fundul grotei.

Faţa lui Spencer se crispă imediat.

— Treziţi pe toată lumea. Grupaţi copiii în mijlocul grotei, grăbiţi-vă, repede.

— Ce se întâmplă? întrebă Mason.

Dar roşcatul nu se hotăra încă să se pronunţe; atenţia îi rămase fixată asupra creaturii de ceaţă ce continua să plutească printre pietre. Îi luă cu el pe cei doi tovarăşi ai lui şi urmări *spirul* care, acum, pătrundea într-o lungă galerie ce comunica cu exteriorul.

Ajunseră astfel în aer liber, dar se aflau pe marginea unei cavităţi largi şi profunde, scobită chiar în munte.

Milioane de spiri, grupaţi în masă compactă, formau un mare nor alb.

Spencer aprinse repede lanterna şi o îndreptă spre panta de la picioarele lui. În locul acela stânca părea poroasă, tocită, roasă, ca sub efectul unui acid. Privirea i se îndreptă spre tufişurile ce mărgineau cavitatea. Nu mai aveau frunze, îndreptându-şi în sus crengile uscate şi scheletice.

Nici un fir de iarbă nu exista în zonă.

— Blestem! exclamă Spencer. Acum va fi rândul nostru. Au fost gata să-mi vină de hac şi de aceea m-am întors. Şi acum, puştiul acesta!

Fu întrerupt de strigătul Suzannei. Cei trei bărbaţi se întoarseră în fugă. Alţi trei copii muriseră în timpul somnului şi Suzanne tocmai făcuse această descoperire. Coloniştii se străduiau să-i adune pe supravieţuitori, dar şi ei începeau să fie cuprinşi de spaimă.

Câţiva *spiri* fugeau de-a lungul peretelui stâncos şi Spencer arătă spre ei.

— Iată vinovaţii, zise el, aceste animale scârboase au început să ne devoreze.

— Ei, stai puţin…, bâigui bătrânul Pascal, sunt inofensive.

— Nu spuneţi prostii! Mergeţi afară şi uitaţi-vă. Spirii scobesc cavitatea, ronţăie muntele aşa cum înfulecă termitele lemnul. Uitaţi-vă şi la plante, n-a rămas nici măcar un fir de iarbă.

— Cum e cu putinţă?

— Nu mai suntem în anotimpul furtunilor, aşa că trebuie să-şi găsească undeva hrană. Atunci iau din energia materiei, din electromagnetismul celulelor vegetale şi animale. Sunt sigur că nu veţi găsi nici măcar un animal în toată regiunea. Şi acum ne atacă pe noi. Aţi înţeles?

— Ce putem face? întrebă Suzanne, plină de teamă. Dar vocea lui Mason îi făcu pe toţi să se întoarcă.

— Atenţie, strigă el, iată alţii!

Arătă spre un grup de *spiri* care se iveau din galerie. Alte creaturi de ceaţă, alertate şi ele, veneau să-şi dispute această hrană nesperată.

Ascultând de acelaşi reflex, Spencer, Mason şi Lerbeck scoaseră armele, dar îşi dădură imediat seama de inutilitatea gestului. Razele calorice nu puteau avea nici un efect asupra acestor creaturi, capabile să suporte descărcări energetice mult superioare.

Nici măcar materia nu le rezista, o rodea, o dezintegra, atom cu atom, în acea luptă lentă şi perpetuă pe care o duceau împotriva întregii planete.

— Grupaţi-vă toţi în mijlocul grotei, ordonă Mason. Mai ales nu-i lăsaţi să se apropie.

Se zbătu el însuşi în faţa apropierii unui *spir*. Creatura se dădu înapoi în faţa gesturilor lui dezordonate, altele atacară, dar, imitându-l pe astronaut, coloniştii reuşiseră să-i ţină la distantă.

Dar cât putea să dureze astfel această luptă care nu făcea decât să sporească groaza fiecăruia?

Copiii erau la capătul puterilor, stăteau în mijlocul grupului plângând, incapabili de cea mai mică reacţie. Tânărul Cooper veni spre Spencer.

— Fumul, zise el, prinzându-l de braţ. Da, poate fumul...

— Ce vrei să spui?

— Într-o zi lucram pe câmp şi dădusem foc la nişte buruieni. Am remarcat că fumul îi făcea pe *spiri* să fugă. Poate că am putea încerca.

Hotărârea fu luată repede. La ordinul lui Spencer, se adunară câteva haine, li se dădură foc şi ceea ce se petrecu confirmă ideea lui Cooper.

În faţa fumului care se degaja, *spirii* bătură în retragere şi fură văzuţi grupându-se în dezordine în faţa galeriei.

Era de neînţeles, inexplicabil, încă un fenomen care aparţinea misterelor din această lume.

— Cu toţii afară! strigă Spencer.

Ajunseră repede la intrarea în grotă şi se grupară pe platou.

Adunară într-un timp record lemne uscate şi crengi şi aprinseră în jurul lor un mare foc circular.

Acelaşi rezultat. Grupele de *spiri* care tocmai invadaseră platoul se trăgeau înapoi şi fugeau la contactul cu fumul. Dar focul trebuia întreţinut. Din când în când, un bărbat ieşea din cerc şi pleca după combustibil.

Şi astfel trecu noaptea, o noapte lungă şi interminabilă, în care fiecare minut, fiecare secundă fuseseră o luptă.

Dar oare cât putea să dureze această luptă a focului?

CAPITOLUL XV

Noaptea era pe sfârşite.

Tom Sangrino, O'Connor şi Blanchard ocoliseră ultimii contraforţi muntoşi ce dominau baza tarkiană.

Astfel, admirabil camuflaţi într-o depresiune, putuseră să zărească trei nave imense purtând însemnele planetei Tark.

Dar nu asta îl interesa deocamdată pe Sangrino, singurul lui obiectiv fiind paralizarea centralei energetice a bazei secrete.

Sangrino era un om metodic, o fiinţă cu hotărâri calculate cu răceală, şi asta uneori în ciuda oricărui sentimentalism.

Şi de data aceasta responsabilitatea lui era enormă. Sigur, situaţia ar fi putut deveni dramatică pentru membrii coloniei, şi ar fi putut să fie obligat să-i sacrifice dacă împrejurările ar fi cerut-o, căci până la urmă era vorba de viaţa altor mii şi milioane de inocenţi, ce puteau deveni dintr-o clipă în alta victimele ameninţării tarkiene, şi poate că era vorba chiar de existenţa întregii omeniri.

După trecerea printr-un defileu lung, auziră zgomote de nicovală amestecate cu scrâşnituri de scripete. Se aflau, deci, prin preajma imensei grote rezervată sclavilor pământeni.

Zgomotele proveneau din unele deschideri din stâncă, şi Blanchard crezu de cuviinţă să facă un ocol larg pentru evitarea acelui loc primejdios.

Dar, pe când se pregăteau să părăsească defileul, apărură trei tarkieni şi oamenii nu avură timp decât să se lipească de spatele unei stânci.

Din nefericire, această manevră rapidă nu scăpă tarkienilor cuprinşi de o mare uimire. Sangrino şi O'Connor scoaseră armele în aceeaşi fracţiune de secundă şi traseră.

Seceraţi de rafale, tarkienii se prăbuşiră fără cel mai mic gest de apărare.

O'Connor dădu din cap.

— Ei bine, puţin a lipsit! murmură el.

Sangrino luă de jos un pistolet tarkian şi i-l întinse lui Blanchard.

— Sper că ştii să-l foloseşti, zise el. Cu siguranţă că-ţi va fi util.

— Va fi pentru prima oară în viaţa mea când apăs pe un trăgaci. Dumnezeu să mă ierte, dar poţi conta pe mine, comandante!

— Mai avem timp?

— Nu. În locul unde vă duc ne vom afla la cel mult trei sute de metri de bază. E punctul cel mai bun.

— Să ne grăbim!

Erau tocmai pe punctul de a porni din nou când zgomote de voci şi de paşi îi făcură să se întoarcă. În preajmă, se găseau alţi tarkieni şi chiar îi zăriră printre stânci.

Păreau că ocolesc muntele spre a se îndrepta în direcţia bazei. Zgomotul paşilor se stinse treptat şi cei trei bărbaţi se căţărară repede până la o mică ridicătură.

Tarkienii pătrundeau în vale şi se distingeau perfect în lumina proiectoarelor instalate în cele patru colţuri ale bazei.

— Nu mai avem de ce ne teme, afirmă Sangrino.

Dar brusc simţi cum i se strânge inima. Blanchard şi O'Connor fură martorii aceleiaşi teribile realităţi. În mijlocul trupei ameninţătoare, se distingeau două siluete umane: Patrick şi Nancy Wayne!

— Pe tot focul din cer! izbucni O'Connor. Vai de fată şi de puşti!

Scoase arma cu un gest necugetat, dar Sangrino îl prinse cu repeziciune de mână.

— Inutil, spuse el, nu putem face nimic pentru ei. Ar fi imediat masacraţi şi ar începe lupta. Şi deocamdată nu ne putem măsura cu ei. Poate că mai au o şansă.

— Tarkienii îi vor face să vorbească, zise Blanchard. Şi când vor afla noul nostru refugiu... Ah, Dumnezeule!...

Sangrino clătină din cap.

— Sper că totul se va termina cu mult înainte. Haideţi, la drum!

*

* *

Câteva momente mai târziu, ajungeau, în sfârşit, la locul ales de Blanchard.

Se distingeau perfect barăcile de pe marginea spaţiodromului; la ferestre străluceau lumini. Dar nu se auzea nici un zgomot, părea că domneşte o tăcere totală.

Sangrino apucă cursa transparentă ţinută de O'Connor. *Spirul* îşi reluase agitaţia dezordonată.

— Pare teribil de înfometat, zise O'Connor, lingându-se pe buze. Dar el are baftă. O să se ghiftuiască.

— Trăgeţi-vă înapoi, ordonă Sangrino.

— Ce, doar n-o să ne înfulece pe noi?

— Fiţi, totuşi, foarte atenţi. Această creatură nu-mi spune nimic bun.

Se depărta de Blanchard şi de O'Connor, puse cursa pe pământ şi o deschise dintr-o lovitură.

Spirul ţâşni afară ca un drac stropit cu agheasmă. Se întinse în aer, lungindu-se în faţa oamenilor cu un aer ameninţător.

Părintele Blanchard se dădu un pas înapoi; Sangrino agită rapid mâna, alungând aerul din faţa lui, şi *spirul* se ridică în sus. Ezită câteva secunde, apoi, brusc, se întoarse spre barăci.

Părea că oamenii nu-l mai interesau şi că simţiri misterioase acţionau în el.

Se ondulă, lungă eşarfa de ceaţă în noaptea senină, apoi o porni cu rapiditate direct spre baza subterană.

Alunecă printre stânci şi dispăru o clipă printre pietre. Apoi apăru ceva mai departe, sub forma unui cordon alb şi subţire, ţâşnind din rocă.

— A găsit deschizătura, murmură Sangrino, febril. Acum ştie.

Comportamentul *spirului* îl satisfăcea pe Sangrino, deşi victoria nu era câştigată încă. Fiinţa de ceaţă se îndrepta acum spre barăci; chinuit de foame, cu siguranţă că avea să-şi ofere un mic aperitiv, cum sugeră cu ironie O'Connor. Nu se înşela.

Spirul pătrunse printre scândurile unei barăci şi dispăru în interior. Aşteptarea nu fu prea lungă. Găsi o sursă de energie şi „pomparea" rapidă duse la o pană generală. Luminile se stinseră brusc şi întreaga tabără se pomeni în întuneric.

— Şi acum atenţie, şopti Sangrino, strângând pumnii. Se făcu din nou lumină şi *spirul*, aureolat de scântei aurii, se întinse deasupra barăcii.

Făcu câteva cercuri rapide, apoi se ridică deodată în aer, se repezi spre nord şi dispăru printre munţi.

— Am câştigat, şopti Sangrino. Sunt în mâna noastră. Ghemuiţi în spatele adăpostului stâncos, cei trei bărbaţi stăteau nemişcaţi.

Urma o aşteptare lungă, plină de speranţă, dar baza era ţinută sub o continuă observaţie.

Câţiva tarkieni, care îşi păstraseră forma umană, ieşiseră din barăci şi umblau de colo-colo. Poate că-şi dăduseră seama de prezenţa *spirului*, şi era cât se poate de evident că această pană îi îngrijora.

Dar ce puteau face? Puteau măcar să stabilească vreo legătură între *spir* şi pana de curent? Era puţin probabil.

În sfârşit, totul redeveni calm şi tăcut, şi, în curând, primele gene de lumină ale zorilor se iviră la orizont.

În clipa aceea Tom Sangrino se gândi la Spencer, Mason şi Lurbeck. Semnalul fusese probabil dat. Acum era rândul lor să intre în joc, şi calculă cu aproximaţie timpul de care ar fi avut nevoie să ajungă în vale.

În plină zi, poate două-trei ore...

*
* *

Spencer, Mason şi Lurbeck vegheaseră la întreţinerea focului, dar provizia de lemne începea să se micşoreze.

Fuseseră nevoiţi să scotocească printre pietre în căutarea câtorva rămurele; flăcările se stingeau puţin câte puţin şi primejdia revenea o dată cu apariţia mai mult sau mai puţin ezitantă a *spirilor*.

Se lumina de ziuă şi un vânt slab încă mai ducea câteva valuri de fum la nivelul solului.

— Aruncaţi şi hainele în foc, ordonă Spencer. Haideţi, repede!

Dar, Ted Mason ridică deodată capul. Nu-şi credea ochilor.

— Pe tot universul! exclamă el.

Spectacolul era fantastic. Tot cerul era numai o viermuială de dâre albe şi vaporoase grupate în mase, îndreptându-se spre vale.

Spirii păreau că ţâşnesc din munte şi se vedeau înălţându-se în aer ca să se grupeze în curând în sarabande vertiginoase.

Creaturi de ceaţă, care invadaseră platourile, îşi abandonară şi ele poziţiile şi se alăturară celorlalte.

Minute lungi se mişcară deasupra munţilor, răspunzând apelului, apoi se topiră în masa mişcătoare care dispăru printre piscurile ascuţite.

Într-o clipă, cerul se goli şi-şi recapătă limpezimea matinală.

— Au reuşit! exclamă Spencer.

Dintr-o dată îşi recăpătară cu toţii ardoarea, încrederea şi speranţa.

— Acum e rândul nostru! strigă Spencer.

În clipa aceea îi văzu apropiindu-se pe toţi bărbaţii din colonie.

— Bravo! le zise el, înţelegând că şi ei luaseră o hotărâre. Vom avea nevoie de ajutorul vostru. Dumneata nu, domnule Pascal. Va trebui să rămâi cu femeile şi copiii. Nu mai este nici o primejdie, dar prezenţa dumitale este totuşi indispensabilă.

— Domnul să vă păzească şi să vă binecuvânteze!

CAPITOLUL 97

Atacul se declanşa.

Pe neaşteptate, norii albicioşi acoperiră cerul şi învăluiră baza ca o ceaţă deasă s-o tai cu cuţitul.

Alte siluete se iveau dinspre munte, îndreptându-se spre barăci, spre stâncile care ascundeau instalaţia subterană, infiltrându-se printre falii, interstiţii, înecând valea cu valurile lor mişcătoare şi vaporoase.

Spirale vertiginoase, parabole imense, unind muntele cu valea, lungile dâre evanescente se prăbuşeau ca nişte serpentine de carnaval.

Îngroziţi, tarkienii ţâşniseră afară şi alergau la întâmplare printre siluetele vaporoase.

Înecaţi de valul mişcător, îşi dădură repede seama de neputinţa lor şi chiar de gravitatea situaţiei. Nimic nu mai funcţiona, chiar şi armele fuseseră reduse la tăcere…

Dar ce puteau spera de la razele lor termice împotriva acestor creaturi ale diavolului?

Camuflaţi în spatele adăpostului lor, Sangrino, O'Connor şi Blanchard urmăreau cu interes desfăşurarea operaţiunilor.

Îşi îngropaseră armele sub stâncă şi nu puteau decât să se felicite pentru această idee, căci *spirii* dăduseră buzna în jurul lor cu miile. Dar nici unul nu reacţionase la prezenţa lor. Îşi continuaseră drumul spre baza din apropiere. Armele erau intacte. Agentul spaţial îşi privi din nou ceasul, dar în clipa aceea o avalanşă de zgomote de paşi îi făcu să se întoarcă.

O secundă rămaseră uimiţi, văzând coloana umană ce cobora spre ei. În urma lui Spencer, Mason şi Lurbeck, vreo

cincisprezece colonişti coborau panta, alunecând şi derapând pe pietriş.

În drum, îşi recuperaseră uneltele de muncă, târnăcoape, toporişte, seceri şi lanţuri grele de fier, pe care le agitau cu un aer ameninţător. Sărind din stâncă în stâncă şi cu gesturile lor dezordonate, păreau nişte demoni.

— Mulţumesc tuturor, zise Sangrino. Curaj, băieţi, acum e rândul nostru.

Îşi dezgropă arma, imitat rapid de O'Connor şi Blanchard.

Pământenii se repeziră prin siluetele de ceaţă în mişcare, acestea continuându-şi înaintarea spre centrala subterană. Pătrunseră într-un mare spaţiu gol, care se prelungea în direcţia spaţiodromului, şi acolo îi descoperiră pe tarkieni.

Aveau o formă omenească şi aparţineau echipei falsului Cartier. Îşi păstraseră bluzele albe. Se năpustiră într-un acces de furie necontrolată şi lupta începu.

Corpurile se prăbuşiră în convulsii oribile, luând imediat aspectul gelatinei.

— Grota! zise Sangrino. Scoateţi afară pe toată lumea.

Trebuia accentuată panica, creată dezordinea şi, în acelaşi timp, profitat de efectul surprizei.

La ordinul lui Sangrino, Ted Mason, Lurbeck şi Spencer se repeziseră spre ţintă, pe când grupuri de tarkieni se iveau din deschizătură.

Unii dintre ei mai aveau încă arme utilizabile şi rafalele, porniră aproape imediat. Dar orbiţi, dezorientaţi de dârele vaporoase care se prăvăleau în cavernă, trăgeau la întâmplare.

Urmă un masacru.

Cei trei astronauţi îi atacară prin spate, ţintind fără greşeală. Oribilele creaturi explodară într-un vârtej de rămăşiţe incandescente.

— Fără milă! strigă Spencer.

Sclavii pământeni năvăleau în masă, cuprinşi de o dorinţă irezistibilă de revoltă şi răzbunare. În mâini purtau fie un ciocan, fie o bară de fier.

Lupta era halucinantă.

Copleşiţi, tarkienii se străduiau să se grupeze la intrarea în grotă, încercând încă să se opună răzvrătiţilor; trăgeau şi oamenii cădeau. Dar un nou val de oameni se abătu asupra lor într-o dezordine indescriptibilă.

Apoi, de o parte şi de alta, armele termice încetară să mai funcţioneze.

Adunaţi în jurul pistoletelor în plină acţiune, *spirii* le consumaseră toată energia.

Şi astfel lupta continuă corp la corp.

În acest timp, Sangrino şi O'Connor traversaseră baza şi se îndreptau spre subterane, însoţiţi de vreo şase colonişti înarmaţi cu securi şi cuţite.

— Comandante... Priveşte! zise deodată Jeff, ridicând mâna.

Arătă lungul „trabuc” de oţel care se ivea dintre siluetele vaporoase. *Galaxy* apărea sub privirile tarkienilor. Imensa navă devenise vizibilă!

Incapabil deocamdată să elucideze misterul, Tom Sangrino îşi reluă cursa ducându-şi oamenii spre intrarea subterană.

Trei tarkieni care încercau să le bareze calea căzură sfârtecaţi fără milă.

Rapiditatea acţiunii fiind un factor esenţial în această situaţie, Sangrino îi călăuzi pe toţi spre marele laborator unde se afla aşa-zisul Cartier şi unii dintre colaboratorii lui cei mai apropiaţi. Aceştia erau livizi, total dezorientaţi.

Doi tarkieni îşi îndreptară armele spre năvălitori, dar agentul spaţial zâmbi.

— Nu încercaţi să ne intimidaţi. Armele nu funcţionează, o ştiţi prea bine.

Privi întreaga sală. Aproape nimic nu mai funcţiona, domnea tăcerea. Numai misterioasa bară de energie multicoloră continua să radieze, protejată de marea cuvă etanşă. O lumină aproape ireală trecea prin materia transparentă.

Marea hartă plină de stele atrase imediat atenţia lui Sangrino.

— Rega... Gomara..., pronunţă el răspicat. Aţi distrus aceste două lumi. Ura voastră trebuie să fie inepuizabilă!

Aşa-zisul Cartier dădu din cap.

— Răzbunarea era singura noastră raţiune de a trăi. Numai la asta ne-am gândit de ani de zile, de când am reuşit să scăpăm din lumea noastră hărăzită contaminării generale. Am găsit această energie colosală şi am reuşit s-o controlăm şi să o dirijăm în vidul normal. Raza noastră, dacă vreţi să ştiţi, se comportă ca un laser. Este direcţională, nedetectabilă şi are o viteză de câteva sute de ori mai mare decât a luminii, astfel încât putem lovi direct oricare punct al universului.

— Nu mai puteţi nimic. Arma voastră distrugătoare a fost nimicită.

O strâmbătură ironică boţi faţa tarkianului.

— Ieri a explodat o altă planetă. Un drăguţ foc de artificii. L-am înregistrat cu claritate.

O vie emoţie puse stăpânire pe pământeni. Sangrino înainta spre tarkian cu un aer ameninţător, dar acesta ridică mâna.

— Încă o clipă, zise el cu un aer triumfător, nu ştiţi totul. O altă lume va avea aceeaşi soartă. Raza care trebuie s-o lovească a plecat de mai multe luni. Da, domnilor, este pe drum şi îşi va atinge ţinta peste vreo zece zile.

— Despre ce lume e vorba? întrebă Sangrino.

— Pământul!

Agentul spaţial rămase ţintuit locului.

— Monştrilor! izbucni el... Sunteţi nişte monştri... Un râs usturător răsună în întreg laboratorul.

— Acum moartea noastră nu mai are nici o importanţă! Răzbunarea e totală.

Sangrino şi O'Connor se repeziră deja, dar, unul câte unul, tarkienii se clătinară pe picioare şi se prăbuşiră pe solul cauciucat.

Ascultând de gestul şefului lor şi folosindu-se de extraordinara lor putere metabolică, îşi provocaseră singuri blocarea organului ce le servea drept inimă. Moartea fusese brutală.

Nu mai erau decât nişte corpuri informe, torturate de înspăimântătoarea metamorfoză.

CAPITOLUL XVII

Afară luptele luară sfârşit.

Doar câţiva tarkieni mai încercau să scape de sclavii pământeni dezlănţuiţi, dar cădeau sfârtecaţi sub numărul mare al atacatorilor.

Era o luptă fără milă, însufleţită de un spirit de revoltă înăbuşit de prea multă vreme şi care acum exploda cu brutalitate.

Toporiştile, cuţitele, lanţurile erau roşii de sânge şi, când ultimii tarkieni fură scoşi din luptă, întreaga vale răsună de un imens strigăt de victorie.

Şi atunci apărură necrofagii. Monstruoasele păsări, ţâşnind din cuiburile lor tenebroase, soseau şi ele clămpănind din pliscuri, parcă ar fi strigat de bucurie.

Se năpustiră asupra cadavrelor tarkienilor, şi spurcatul lor festin avea să dureze ore în şir.

Între timp, părintele Blanchard, urmat de câţiva dintre tovarăşii lui, obţinuse şi el mica lui victorie.

Îi descoperi pe Nancy Wayne şi pe micul Patrick, amândoi îngroziţi, tremurând din toată fiinţa, dar nevătămaţi.

Îi încredinţa tânărului Grazziani şi îşi îndreptă apoi atenţia spre ceilalţi membri ai coloniei. Printre sclavii pământeni erau morţi şi răniţi, dar şi printre tovarăşii lui mai apropiaţi descoperi o victimă, şi se aplecă cu o strângere de inimă asupra tânărului Gooper.

În schimbul acestor ştiri, Blanchard află de la Sangrino teribila realitate a lucrurilor.

Pământul... Nu, nu era cu putinţă!

Şi raza călătorea de luni de zile... Peste zece zile se petrecea catastrofa! Toată omenirea va fi distrusă într-o secundă!

— Totul este pierdut, gemu Blanchard cu mâinile împreunate. Urmă o tăcere lungă care vădea imensa disperare ce-i cuprinsese pe toţi. Sangrino se întorsese spre oamenii lui.

— Zece zile, murmură el... Nu mai avem la dispoziţie decât zece zile pentru a împiedica această rază blestemată să lovească Pământul.

Îşi dădea seama de enormitatea celor spuse. Era absurd.

Nu putea fi interceptată o rază luminoasă în spaţiu, aşa cum Pământul nu-şi putea schimba locul.

Tarkienii prevăzuseră totul şi întâlnirea celor două urma să aibă loc în mod inevitabil.

Dar Sangrino era însufleţit de o revoltă sfâşietoare şi fiecare părticică din fiinţa lui refuza imposibilul.

— Şi dacă n-au spus adevărul? întrebă Ted Mason.

— Nu, răspunse Sangrino, erau prea fericiţi ca să nu ne anunţe această supremă victorie. Vreau însă să aflu mai mult. Luaţi datele din calculator, duceţi-le la bord şi încredinţaţi-le Creierului Total.

Ordinul fu executat rapid. Scoaseră toate înregistrările matematice din calculatoarele tarkiene reduse la tăcere, dar la bordul navei se văzură obligaţi să recunoască faptul că nu făcuseră nici o ispravă.

Spirii trăseseră toată energia înmagazinată în navă şi Creierul Total era şi el inutilizabil.

— Pe Sirius! bombăni Sangrino.

În timpul luptei, nimeni nu se gândise la apariţia neaşteptată a navei. Acum totul se explica. *Spirii* reuşiseră să intre în nava cosmică, probabil printr-un sas sau tambuchi lăsat întredeschis de tarkienii însărcinaţi să-l studieze, şi se năpustiră asupra rezervelor energetice. Acumulatorii circuitelor de invizibilitate fuseseră goliţi de încărcătură şi astfel nava reapăruse brusc, spre surprinderea tuturor.

Creaturile de ceaţă nu iertaseră nimic şi sala maşinilor, spre marea disperare a astronauţilor, era golită de toate pilele cu plasmă.

— Nu vom putea şti niciodată, murmură Spencer, arătând spre Creierul Total.

Dar Ted Mason se apropiase.

— De fapt, zise el brusc, mai avem micul generator din tabără. Da, cel care acţionează moara. Poate că...

— Dacă nu l-au „ronţăit” şi pe el *spirii*.

— Nu, nu cred, zise Blanchard.

— Domnule Blanchard, zise Sangrino, de ce putere dispuneţi?

— Poate atinge 20 000 de volţi.

— Este suficient pentru a acţiona Creierul Total. Trebuie să refacem branşamentele.

— Mă ocup eu, propuse Lurbeck.

— Perfect. Domnule Blanchard, trimiteţi-vă oamenii. Aduceţi centrala cât se poate de repede. Ocupaţi-vă şi de femeile şi de copiii rămaşi pe platou. Toată lumea să coboare imediat.

— Dacă au curaj.

— Ce vrei să spui?

— Am fost atacaţi de *spiri*, mărturisi Spencer. Noaptea trecută au murit patru copii.

Sangrino se încruntă. Încă un lucru pe care nu avusese timp să-l afle. Înţelegea acum teama surdă pe care o simţise când eliberase spirul din cursă..., aerul ameninţător al acestuia... comportarea lui ciudată în faţa oamenilor, şi în timp ce Spencer continua să-i povestească ultimele evenimente din timpul nopţii, Sangrino privea la *spirii* care continuau să se mişte în jurul navei lor.

— Animale spurcate, şopti el... Dar nu mai e nici o primejdie. Liniştiţi pe toată lumea.

*
* *

Generatorul electric a fost adus către sfârşitul dimineţii. Pila lui cu combustibil era intactă şi toată lumea se apucă de treabă.

Traducătorul universal cu care fusese dotat Creierul Total descifra toate indicaţiile înregistrate de calculatorul tarkienilor. Cuvintele tarkienilor nu mai puteau fi puse la îndoială: Pământul era ameninţat, o rază de energie se îndrepta spre el cu o viteză supraluminică.

Datorită procedeului tarkian, izotropia luminii în spaţiul normal devenea o erezie ştiinţifică. Raza, deplasându-se cu o viteză de mai multe milioane de kilometri pe secundă, urma să lovească Pământul peste zece zile şi să-l transforme în pulbere.

Urmau raporturile cuantice, energetice şi spaţio-temporale ale razei distrugătoare.

Astronauţii se priviră muţi. Deodată, se auzi glasul lui Lurbeck.

— Numai un ecran ar putea să absoarbă energia şi să salveze lumea noastră, declară el. Ar fi suficient să-l construim pe traiectoria razei. Raza e direcţională şi îi cunoaştem toate coordonatele. Numai un obstacol o poate opri.

Sangrino clătină încet din cap.

— Nu mai sunt decât zece zile, atrase el atenţia. Teoretic nu avem timp să-l construim. Dar, bineînţeles, am putea încerca... dacă am avea posibilitatea să alertăm Pământul sau cel puţin baza de pe Cerpheu.

— Folosind undele normale, mesajul nostru nu va fi primit decât peste trei zile, preciza Ted Mason după un calcul rapid. Trebuie să folosim hiperundele, dar cei 20 000 de volţi de care dispunem sunt departe de a fi suficienţi.

— Vorbeşti ca să te afli în treabă, bombăni nervos O'Connor, arătând spre aparatul undionic. Tarkienii au umblat la el. E la pământ.

Sangrino se duse să vadă şi se convinse că aparatul era scos din uz.

— Singura noastră şansă ar fi să ajungem pe Cerpheu, reluă el după un moment. O călătorie de cel mult douăzeci de ore. Dar nu avem energia necesară.

— De ce n-am arunca o privire în navele tarkiene pe care le-am reperat în spatele munţilor? zise O'Connor. Ar trebui să aibă rezerve de carburant.

-— E posibil, admise Sangrino, agăţându-se de această speranţă. Luaţi-vă echipamentul, mergem imediat să verificăm.

Câteva clipe mai târziu, părăseau nava şi se îndreptau cu toată viteza spre navele tarkiene camuflate în spatele muntelui.

Dar speranţele lor fură de scurtă durată. *Spirii* nu iertaseră nimic nici aici şi pilele cu plasmă erau în întregime golite de conţinutul lor.

CAPITOLUL 107II

Femeile şi copiii fuseseră aduşi de pe platou, precum şi bătrânul Pascal, dar majoritatea se găseau într-o stare foarte îngrijorătoare.

Evenimentele teribile, oboseala, epuizarea, lipsurile, toate acestea îi marcaseră profund pe supravieţuitorii acelei nopţi de iad, cum îi zicea Blanchard.

Ajutat de Suzanne şi de Nancy, îi instalase pe copii într-o baracă pregătită special pentru ei şi li se acordaseră rapid primele îngrijiri.

Ambianţa era de o tristeţe frapantă. Se auzeau plânsetele, strigătele şi gemetele copiilor chinuiţi de febră şi epuizare.

Nancy începu să fie cuprinsă de descurajare.

De la accidentul navei spaţiale, pieriseră paisprezece copii. Câţi aveau să mai moară?

Sangrino trebuia să facă uz de toată autoritatea lui spre a readuce calmul.

— Aceşti copii au nevoie de o hrană normală, zise el. Din fericire, nu e lipsă de aşa ceva pe Vorak.

— Nu o vor suporta.

— Se vor obişnui cu ea, şi chiar mai curând decât crezi, în nava noastră, avem şi medicamente. Ia tot ce crezi că ai nevoie, dar te rog să încetezi cu tânguielile.

Îi păru rău pentru această asprime, dar şi el era la capătul puterilor cu nervii. Soarta a opt miliarde de fiinţe omeneşti se juca în zilele următoare, iar neputinţa totală în care se găsea îl revolta până în străfundul fiinţei.

Complet abătut, Sangrino ieşi din baracă şi îşi îndreptă privirea spre *Galaxy*, o privire plină de amărăciune şi

încărcată de ranchiună pentru acea arhitectură grea de oţel redusă la tăcere şi nemişcare.

Era revanşa progresului, a mecanicii asupra omului, a acelei mecanici care îşi cerea şi ea partea ei de hrană.

Cu ea nu încăpeau compromisuri, şi asta putea să dureze până în veacul vecilor!

Agentul spaţial îi blestemă şi pe *spiri* care, ghiftuiţi de energie, se târau acum în mase compacte la nivelul solului.

Erau ca nişte parcele de norişori albi aureolaţi cu păr de aur, incapabili de cea mai mică reacţie.

Câteva dâre albe părăsiseră totuşi baza, urcaseră muntele şi dispăruseră greoi în spatele crestelor dantelate, dar grosul coloniei ocupa încă valea.

Un vânt uşor purta masele ceţoase pe spaţiodrom. Şi abia atunci Tom Sangrino fu străfulgerat de o idee.

— Pe întreg universul! exclamă el. De ce nu ne-am gândit mai devreme?

— George, bătrâne, suntem salvaţi.

— Ce?

— *Spirii*! Priveşte... Hai, uită-te. Avem cu ei toată energia posibilă. Şi chiar mai mult decât este nevoie.

— Dar e energie statică!

— Şi ce? Se poate converti în energie dinamică.

— Pe Sirius! Ai dreptate. Încălzită la patruzeci de milioane de grade, această energie se poate transforma în plasmă. *Spirii* sunt constituiţi esenţialmente din atomi de hidrogen, ceea ce, în reacţia de fuziune, va amorsa eliberarea unui flux de neutroni. Ai înţeles?

— Da, ai o idee de geniu. Dar mai trebuie găsit mijlocul de a înmagazina *spirii* în rezervoarele noastre.

Agentul spaţial clătină din cap.

— Poate că există un mijloc. Folosind reactoarele retrofuzeelor.

— Cum asta?

— Micul generator de care dispunem va fi suficient. Îl vom branşa la generatoarele prealabil degajate de grilele de ejecţie, duzele vor intra în acţiune şi *spirii* vor fi automat aspiraţi în interiorul navei. Nu va mai rămâne decât să-i circuităm în cuvele de energie!

— Pe toţi croncobaurii din univers! răcni O'Connor. Vă garantez că o să halim o grămadă de *spiri*!

— Toată lumea la treabă! Repede!

Toţi fură cuprinşi de un entuziasm febril. Începea o nouă luptă.

Generatoarele fură branşate. Rotiră duzele cu 45 de grade şi marile guri de aspiraţie din jurul navei erau acum îndreptate spre masele mişcătoare care pluteau la nivelul solului.

— Gata? întrebă Sangrino.

— Gata.

— Porniţi. Faceţi plinul.

Urmă contactul şi urletul duzelor zgudui valea. Era un spectacol grandios şi terifiant.

Aspiraţi cu brutalitate, *spirii* se rostogoleau în masă în gurile de aspirare. La nivelul solului păreau nişte dâre lungi de fum, deplasându-se cu viteze nebune, o mişcare în valuri a unui gaz scânteietor.

Privirea lui Sangrino era fixată asupra contorului. Cuvele se umpleau rapid şi se simţea din nou cuprins de încredere.

Cercetă încă o dată compresibilitatea gazelor în interiorul rezervoarelor şi opri acţiunea. Calculul rapid efectuat de Creierul Total anunţa o cantitate suficientă de energie pentru a putea ajunge pe Pământ, dar nu aceasta era intenţia lui Sangrino.

Alerta putea fi dată de baza de pe Cerpheu într-un timp mult mai scurt.

Nu mai rămânea decât să se efectueze pregătirile de plecare, şi Spencer, ajutat de Mason şi Lurbeck, întreprinse primele încercări de control.

*
* *

Terenul era acum complet degajat. Doar câteva grupuri de *spiri* se mai târau spre munţi. Şi în curând dispărură în direcţia platourilor înalte.

Entuziasmul se transmisese şi coloniştilor, şi Sangrino îl văzu sosind pe Blanchard însoţit de Suzanne, de soţii Mortimer şi de bătrânul Pascal. Îi primi în faţa scării de bord.

Aveau lacrimi în ochi şi îi implorau să le salveze fraţii de pe Pământ.

Deodată, îşi făcu apariţia Nancy Wayne, cu faţa tulburată de nelinişte.

— Comandante... Oh, Doamne... Comandante, nu ne lăsaţi aici, imploră ea.

— Ce este?

— Copiii. Starea lor se agravează… Devine alarmantă.

— Nu pot să fac nimic altceva... îmi pare rău...

— Au nevoie de îngrijiri, de doctori… Dacă îi lăsăm aici vor muri. Te implor, du-ne până la Cerpheu.

— Pe Cerpheu?

— Acolo se va găsi cine să se ocupe de ei. Te implor, te conjur…

Tom Sangrino se încruntă.

— Vă daţi seama ce cereţi? La bord nu este destul loc pentru... Câţi sunt?

— Douăzeci şi doi.

— Douăzeci şi doi... Şi cu dumneata, douăzeci şi trei! Douăzeci şi trei de persoane ca suprasarcină când noi încercăm... Domnişoară Wayne!

Nu-şi mai găsea cuvintele şi se simţea cedând în faţa implorării lui Nancy.

Încă mai ezită când mâna lui O'Connor i se aşeză pe braţ. Colosul îşi drese glasul.

— Ăăă!... comandante... Cred că, strângându-ne puţin... în fine, vreau să spun că dacă am putea...

— Bine, îl întrerupse Sangrino, nervos. Aduceţi puştii, grăbiţi-vă, dar nu vreau să văd nici unul plimbându-se prin navă. S-a înţeles?

— Oh, mulţumesc, comandante, mulţumesc!...

Nancy se agăţă de gâtul lui, îl sărută şi o luă la fugă. Sangrino îşi reveni în timp ce Blanchard se apropia de el. Vocea îi tremura uşor.

— Îţi mulţumesc şi eu, zise el, dumitale şi oamenilor dumitale. Fiţi siguri că nu vom uita niciodată ce-ţi făcut pentru noi.

Tom Sangrino strânse cu emoţie mâna întinsă spre el.

— Şi noi îţi suntem recunoscători, părinte. Îmi pare rău că ai fost amestecat într-o aventură pentru care nu erai pregătit. Te-am judecat aspru, e adevărat, dar trebuia s-o fac ca să înţelegi rolul dumitale de bărbat. Uită-te la sol. Fiecare metru pătrat înseamnă o luptă împotriva naturii şi chiar împotriva omului. Aşa este făcută lumea şi eu nu am nici o putere. Da, bineînţeles, te admir, eşti pur, eşti simplu, eşti un om de inimă şi de bine, şi mi-ar plăcea ca lumea să fie formată din oameni ca dumneata. Din nefericire, nu este aşa, şi regret. Rămâi cu bine, părinte...

— Domnul să te aibă în paza lui, fiule...

Mâinile lor se strânseră încă o dată. Sangrino închise sasul şi se întoarse la postul de control.

— Propulsie antigravitaţională, comandă el. Forţa la 14 Gauss.

Urmă un freamăt îndelung şi nava spaţială decolă părăsind planeta Vorak.

CAPITOLUL 113

Galaxy parcurgea spaţiul în direcţia lui Cerpheu.

Nava funcţiona perfect, cu un carburant nesperat: *spirii*.

Sangrino supraveghease el însuşi buna conductibilitate a gazelor de energie. Totul mergea bine.

Călătoria trebuia să dureze vreo douăzeci de ore, alarma urma să fie dată imediat prin hiperunde, dar răgazul de nouă zile era oare suficient?

Va fi destulă vreme pentru construirea acelui ecran despre care vorbise Anton Lurbeck?

Era o muncă imensă care ar fi presupus mulţi oameni şi mult material, şi mai ales o plasare delicată pe traiectoria razei, ceea ce însemna o adevărată „vitejie” tehnică.

Ca să câştige timp, Ted Mason şi Lurbeck încercaseră repararea aparatului undionic.

În apropierea lui Cerpheu şi în imposibilitatea de a folosi hiperundele, se putea trimite un mesaj de alarmă pe canalul hertzian normal.

Sigur, lucrările erau încă în curs, dar oboseala, epuizarea şi nervozitatea generală reprezentau, totuşi, un obstacol serios în această cursă contracronometru şi o tensiune surdă domnea printre astronauţi.

Sangrino distribuise raţii energetice, întreţinând el însuşi moralul oamenilor. Dar copiii se plângeau şi nici asta nu facilita lucrurile.

Sangrino se întoarse spre Spencer.

— George, îi ceru el, stabileşte-mi un grafic de bază pentru traiectoria razei. Va fi primul lucru pe care ni-l va cere amiralul Greene. Consultă toate poziţiile planetare aşa cum se vor prezenta peste zece zile în sistemul nostru.

— Bine, comandante.

Peste o oră totul era gata şi Tom Sangrino studie cu interes harta prezentată de roşcovan. Traiectoria razei era trasată cu o linie întreruptă de culoare roşie.

— Raza va trece foarte aproape de planeta Venus, indică Spencer cu o grimasă. Îi va întretăia orbita doar cu câteva secunde mai înainte.

Agentul spaţial clătină din cap aprobativ, în timp ce privirea i se îndrepta spre un alt corp ceresc indicat cu scrupulozitate pe hârtie.

Era vorba de Hermes, asteroid aparţinând familiei solare şi a cărui orbită, foarte excentrică, o întretăia periodic pe cea a Pământului.

Sangrino îşi îndreptă brusc spatele.

— Hermes! exclamă el. Acesta e ecranul, fir-ar să fie! Toţi se apropiaseră în grabă în timp ce degetul lui Sangrino se aşezase pe hartă.

— Priviţi! Hermes va întretăia orbita Pământului abia după o oră de la trecerea razei. Va fi suficient să se accelereze viteza orbitală a lui Hermes pentru a-l plasa exact în faţa razei.

Cursa oarbă a acestor asteroizi şi, prin urmare, riscul unei coliziuni cu Pământul îngrijoraseră totdeauna pe astronomi. De aceea, de la începutul secolului XXI, fuseseră dotaţi cu un sistem propulsiv şi retroactiv ce permitea fie frânarea, fie accelerarea pe calea lor orbitală.

Şi ideea lui Sangrino consta, pur şi simplu, într-o accelerare controlată a planetoidului Hermes pentru ca acesta să întâlnească raza distrugătoare în linia ei spaţio-temporală.

Secerat de acea energie care se deplasa cu milioane de kilometri pe secundă, Hermes ar fi fost pulverizat, şters de pe harta cerului, dar dispariţia lui salva Pământul de la o catastrofa totală şi sigură.

— Pe Sirius! exclamă O'Connor, în mijlocul agitaţiei generale. Suntem salvaţi.

— Aparatul hertzian? întrebă Sangrino.

— Am ajuns la ultimele verificări, răspunse Ted Mason, în curând, vom putea emite, comandante.

— Bravo, băieţi. Aţi făcut treabă bună!

Agentul spaţial se întoarse la postul lui şi călătoria continuă ore lungi.

Se apropiau de Cerpheu şi se făceau câteva încercări rapide pentru stabilirea legăturii radio cu turnul de control.

— *Galaxy* cheamă turnul de control... *Galaxy* cheamă turnul de control... Răspundeţi.

Apelurile se succedau cu o oarecare monotonie, astfel încât după o vreme Lurbeck îl alertă pe Sangrino.

— Comandante, nu mai înţeleg nimic. Nu răspund.

— Aveţi dificultăţi?

— Nu, nici una. Totul pare perfect.

— Mai încercaţi. Folosiţi puterea maximă.

Lurbeck execută ordinul, mai repetă mesajul de vreo zece ori, dar nu interceptară decât aceeaşi tăcere grea.

— Comandante, interveni Spencer. Şi undele-radar rămân mute. Nu reuşesc să-i „agăţ” pe Cerpheu.

— Bine, dar ce se întâmplă, de fapt? bombăni Sangrino. Ted, verifică contactorii exteriori.

— Par, totuşi, că funcţionează, comandante.

O stare ciudată punea stăpânire pe echipaj. Era pentru prima oară când se întâmpla aşa ceva.

Anton Lurbeck insistă în continuare, dar nu obţinu decât şuierături şi păcănituri; nici o voce. Toate eforturile rămâneau zadarnice.

— Cu siguranţă că e ceva care nu merge la noi, declară Sangrino, ridicându-se din fotoliu. Nu mai suntem foarte departe de Cerpheu.

— Comandante...

De data asta, era Nancy Wayne. Tânăra femeie intrase în cabina de control.

— Parcă v-am interzis să puneţi piciorul aici, mormăi Sangrino. Ce este?

— Copiii… nu se simt bine...

— Distribuiţi-le calmante. Veţi găsi în farmacie.

— Sunt cuprinşi de spaimă... Lucrul ăsta mă îngrijorează... Vă implor...

— Bine, vin cu dumneata. George, preia controlul. Deodată, evenimentele păreau că se precipită spre rău şi Sangrino fu cuprins de un presentiment sumbru.

I se strânse inima în faţa acelor copii nefericiţi care, înghesuiţi în două cabine înguste, aveau feţele pline de lacrimi.

Da, ceva nu mai mergea. Şi ei păreau sub influenţa unei stări inexplicabile.

Sangrino scotoci în rezerva farmaceutică, distribui câteva calmante, în timp ce Nancy dădea din cap cu îngrijorare.

— Îi cunosc, zise ea, sunt foarte sensibili... Aşa sunt întotdeauna când se pregăteşte ceva rău.

— Oh, nu sunt numai ei aşa...

— Vreo veste proastă?

Sangrino nu răspunse. Se întoarse spre Ted Mason care tocmai intrase schimbat la faţă.

— Comandante, bâigui el, tocmai am primit un mesaj...

— Tumul de control?

— Nu. O astronavă în derivă. Aparţine bazei de pe Cerpheu.

— Ce este?

— Planeta nu mai există!

— Cum?

— A făcut explozie acum două zile. Un fior de gheaţă îl scutură pe Sangrino din cap până în picioare. Brusc, îi reveniră în minte vorbele tarkienilor. Aşadar, a treia planetă

pe care o distruseseră după Rega şi Gomara *nu era alta decât Cerpheu*!

Acum totul se explica: sondele-radar care rămâneau mute, apelurile radio fără răspuns!

Urmat de Mason, Sangrino se repezi spre cabina de control. Se înregistrase un ultim mesaj de la astronava în derivă. Aparatul urma să încerce cu propriile lui mijloace să ajungă în sistemul Balenda.

Sangrino privi prin hublou spaţiul gol. Ştia că trebuia să ia o hotărâre, dar cea mai nebună, cea mai temerară.

— George, care sunt rezervele noastre de energie?

— Nivel 28, comandante.

— Este suficient să ajungem la Hermes?

— Exact atât. Am consumat mult carburant să ajungem aici, dar cred că putem ajunge, comandante.

— Raza va întretăia orbita lui Hermes peste exact opt zile, şaisprezece ore şi paisprezece minute. Singura noastră şansă este să i-o luăm înainte.

Spencer făcu un calcul rapid.

— Teoretic, vom ajunge cu o întârziere de şapte ore.

— Teoretic... Dar cu o solicitare maximă?

— Am putea câştiga vreo zece ore. Adică vom mai avea la dispoziţie vreo trei ore ca să acţionăm. Dar vom călători în suprapresiune şi la nivel de alarmă, comandante.

Tom Sangrino nu răspunse, dar ştia că oamenii lui îi aprobau deja hotărârea. îşi şterse fruntea cu o mână umedă apoi se lăsă să cadă în fotoliu.

— Salt imediat! Direcţia Hermes!

CAPITOLUL 118

Soarta Pământului şi a omenirii era miza acestei curse prin subspaţiu, în această urmărire angajată la viteze de mai multe milioane de kilometri.

În putere maximă, *Galaxy* se deplasa prin timpul relativ, dar pericolul rămânea constant, aşa cum arăta un mic ac indicator care, pe tabloul de control, aproape că atingea gradaţia roşie... Gradaţia pericol!

Riscul era enorm şi toţi ştiau acest lucru... Dintr-o clipă în alta, maşinăria în suprapresiune putea să facă explozie şi să provoace astfel dezintegrarea totală a navei.

Trebuia un control permanent al compresoarelor ionice şi membrii echipajului se schimbau pe rând în faţa aparatelor de înregistrare.

La etajul de jos, Nancy Wayne lupta din răsputeri ca să-i liniştească pe copii.

A opta zi se găseau în împrejurimile lui Hermes şi *Galaxy* reveni brusc în spaţiul normal.

Calculele erau categorice: raza fusese depăşită cu un avans apreciabil de câteva ore, dar trebuiau în continuare să se grăbească.

Un contact radio rapid fu stabilit cu staţia de pe Hermes şi locotenentul Bellini dădu imediat coordonatele de aterizare.

Astfel *Galaxy* luă contact cu planetoidul, acea mică lume în miniatură, cu o putere gravitaţională slabă, şi unde o cupolă unică adăpostea doisprezece tehnicieni din Confederaţia Terriană.

La început, nu înţeleseseră bine această sosire neprevăzută şi nesemnalată de serviciile administrative ale planetei-mamă, dar când Sangrino le expuse pericolul

teribil care ameninţa Pământul, uluirea lor fu însoţită de neîncredere.

— Sunteţi sigur de ceea ce spuneţi, comandante? întrebă locotenentul Bellini.

Agentul spaţial făcu o mişcare agasată.

— Vă implor să faceţi cele necesare. Dacă refuzaţi să mă credeţi, peste exact patru ore şi cincisprezece minute Pământul va fi distrus.

— Nu pot lua o asemenea hotărâre. Trebuie să informez Cartierul General.

— Nu avem timp. Fiecare minut pierdut ne agravează situaţia, locotenente. Îmi iau toată răspunderea acestei operaţiuni.

Locotenentul Bellini mai avu încă o uşoară ezitare, dar siguranţa şi voinţa lui Sangrino învinseră.

— Foarte bine, zise el. Daţi-ne toate coordonatele. Repede.

— Ne rămân o oră şi cincisprezece minute pentru a-i provoca lui Hermes acceleraţia suficientă.

— Hermes are un diametru doar de trei kilometri şi şaptezeci de miliarde de tone.

— Este suficient ca să absoarbă toată energia razei.

O sudoare rece invada fruntea lui Bellini. Locotenentul se întoarse spre oamenii lui şi ordonă:

— Fiecare la postul lui! Apoi se uită la Sangrino.

— Sistemul de propulsie al lui Hermes nu a funcţionat niciodată, mărturisi el. Există de aproape cincizeci de ani, dar nimeni n-a avut ocazia să-l folosească. Bineînţeles, toate aparatele sunt în stare de funcţionare, dar... În fine, sper că va merge.

Urmară minute de angoasă, o tăcere lungă şi teribilă, dar toţi răsuflară uşuraţi când se auziră primele zgomote ale centralelor sub presiune.

— A dat Dumnezeu! oftă Sangrino, închizând ochii.

*
* *

Calculatoarele electronice funcţionau de zor şi stabileau cu exactitate punctul de contact dintre asteroid şi raza distrugătoare.

Fu dat un ordin prin intercom şi o acceleraţie progresivă, din secundă în secundă, accentua viteza lui Hermes pe calea lui celestă.

Vibraţii îngrijorătoare apăreau în şarpantele metalice. Pentru prima dată în istoria universului, ştiinţa oamenilor forţa legile naturii. Hermes depăşea viteza lui originară..., îşi accelera deplasarea pe orbită... Asteroidul se legăna uşor pe axa lui.

— Îmbarcare imediată! ordonă Sangrino oamenilor lui. Ştia că tehnicienii de pe Hermes vor rămâne la posturile lor până în ultimile clipe. Reglajele erau efectuate, centralele energetice, imensele reactoare, totul va funcţiona într-un automatism perfect.

Vor părăsi planetoidul doar cu un sfert de oră înainte de contactul fatal!

Şi aşa se şi întâmplă. *Galaxy* era deja în spaţiu, când nava echipei lui Bellini părăsi Hermes.

Ceea ce se petrecu atunci fu de o asemenea violenţă, încât toată lumea rămase mută. Un fulger orbitor, fantastic, îl lovi pe Hermes cu o luminozitate comparabilă cu cea a douăzeci de mii de sori.

Asteroidul păru că se umflă peste măsură, ca o supernovă, apoi explodă în vid într-un vârtej imens de flăcări albe şi gaze scânteietoare.

Câteva dâre incandescente împroşcară spaţiul şi asta fu totul.

Pulverizat, dezintegrat, Hermes încetase să mai existe!

EPILOG

— Comandante...

Galaxy era la a treia revoluţie în jurul Pământului. Tom Sangrino îşi părăsi postul şi se întoarse spre Nancy Wayne.

— Comandante, repetă ea, îţi datorez mii de scuze... Nu ştiu cum...

Sangrino zâmbi.

— Şi eu te-am judecat greşit, domnişoară Wayne. În fond, eşti o fată remarcabilă. Să-i menţii pe aceşti puşti nouă zile, în astfel de condiţii, este o foarte mare victorie. Nu-ţi cer decât să mai ai răbdare câteva ore.

— Ce se întâmplă?

— Nu mai avem nici un pic de energie. Ultimii *spiri* s-au volatilizat în turbine. De aceea rămânem pe orbită. Dar liniştiţi-vă, alte aparate vor veni să ne recupereze. E vreo problemă?

— Aăă!... În legătură cu copiii. Au mâncat carne.

— Carne?

O'Connor tocmai apăruse în cabină ţinând în mână un os enorm pe care îl termina de curăţat cu dinţii lui puternici.

— Mai bine să vă spun, comandante, mărturisi el. Făcusem câteva provizii în cabina mea, aşa ca să mai ameliorăm puţin meniul. Ştii, pentru mine, raţiile de la bord... Şi cum îmi revenise pofta de mâncare, tocmai mă apucasem să atac un hartan de căldăraş când am fost reperat de puştii ăştia împieliţaţi. Se uitau toţi la mine cu o privire invidioasă şi se lingeau pe buze...

Arătă osul, dând din cap.

— N-am putut rezista. Mi-a fost milă de puşti. Am împărţit cu ei şi au înfulecat, maică-maică!

Sangrino râse, uitându-se la tânăra femeie.

— Haide, nu face mutra asta! Eliberează-ţi puştii din cocon şi debarasează-i de chimişti. Şi ei au dreptul să trăiască. Şi ceea ce spun e valabil şi pentru dumneata. Derobotizaţi-vă, Nancy... Derobotizează-te, fir-ar să fie!

— Ai dreptate, suspină ea. Da, cred că ai dreptate. De fapt, am mare nevoie de o reeducare. Mi-am dat seama.

— Nu e greu deloc.

— Ai vreo idee?

— O idee excelentă.

— Necazul e că va dura cam mult. Sangrino îi făcu cu ochiul.

— Nu chiar. îţi propun cincisprezece zile de destindere într-un mic colţ liniştit. Cred că poate să meargă foarte repede dacă eşti o elevă bună.

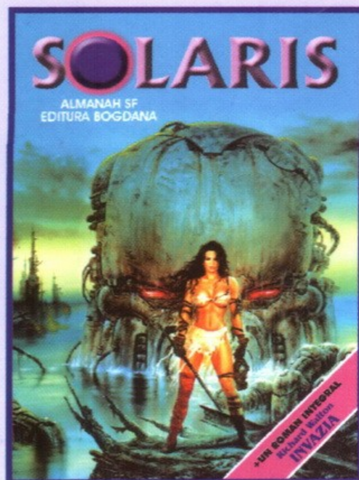
— Oh!... Iar dumneata eşti un profesor excelent, nu-i aşa?

Izbucni în râs şi Tom Sangrino nu putu decât s-o imite.

Pe Sirius, pe tot universul, ce bine era să râzi aşa, din toată inima!

În noua colecţie SF „SOLARIS" a apărut ALMANAHUL SF „SOLARIS"

„Ceea ce se petrecu atunci îi îngheţă sângele în vene. Sub durerea atroce, braţul gardianului îşi schimbase forma. Se întindea, umflat peste măsură, în timp ce tot corpul se deforma ca o păpuşă de ceară supusă la flacăra unei lumânări.

Îşi recăpătă forma omenească imediat ce Sangrino îi dădu drumul şi se ridică dintr-o săritură.

Urmă o clipă de plutire pe care Sangrino se însărcină el însuşi s-o scurteze, plasând o lovitură violentă la nivelul stomacului.

Proiectat de perete, gardianul ar fi vrut să strige, dar O'Connor se repezi cu toată forţa, izbindu-i capul de piatra dură.

Sângele ţâşni, dar era un sânge negricios care semăna cu o gelatină vâscoasă şi, în timp ce se instala moartea, cei doi pământeni asistară paralizaţi la metamorfoza îngrozitoare.

În numai câteva secunde, nu mai rămăsese nimic uman la acea creatură; combinezonul explodase sub acţiunea unei misterioase forţe interne şi corpul, răsucit, se acoperea de umflături enorme. Capul nu mai era acum decât o masă gelatinoasă lipsită de orice urmă de păr şi nişte ochi rotunzi, asemănători cu cei de caracatiţă, luaseră locul ochilor de om.

Deodată, ţâşniseră gheare în prelungirea unor membre bizare cu articulaţii multiple, ale căror proprietăţi arătau că e vorba de o creatură universală capabilă să se adapteze la toate mediile.

Era oribilă, monstruoasă, sfidând raţiunea şi înţelegerea omenească."

EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-51-X **Lei 25.000**